

MELEKLERE iman hakkında merak ettiğin soruların cevapları

MELEKLERİ merak ediyorum

Meleklerle iman çok mu önemli? • Melek nedir? • Melekler neden var?
Melekler Allah'ın yardımcıları mı? • Melekleri neden göremiyoruz?
Melekler, kız mı erkek mi? • Melekler yaptığımız her şeyi nasıl yazıyor?
Azrail iyi mi kötü mü? • Münker Nekir, dost mu düşman mı?
Melekler mi üstün insanlar mı?

SORULARIN

GEVAPSIZ

KALMASIN!

Özkan Öze

uğurböceği yayımları

**MELÖKLERÖ iman hakkında
MERAK ettiğin soruların cevapları**

MELEKLERİ MERAK ediyorum

Özkan Öze

illustasyonlar: Sevgi İçigen

Yayın No: 125
MELEKLERİ MERAK EDİYORUM

Genel Yayın Yönetmeni: Ergün Ür
Yayınevi Editörü: Özkan Öze
Tashih: Emine Aydın
İç Düzen/Kapak: Zafer Yayınları
ISBN: 978-605-5523-42-8
Sertifika No: 14452

Uğurböceği Yayınları, Zafer Yayın Grubu'nun bir kuruluşudur.
Talatpaşa Mah. İmrahor Cad. Terasavler Sitesi,
Büyük Otopark Zemin Katı, 1-A, Kağıthane - İstanbul
Tel: (0212) 446 21 00
Faks: (0212) 446 01 39

www.zafer.com
zafer@zafer.com
www.facebook.com/zafer yayinlari
www.twitter.com/zafer yayinlari

copyright © 2014

Önsöz

Merhaba!

Her ne kadar sayfanın üzerinde “önsöz” yazıyorsa da, sen de biliyorsun ki, bu bir “sonsöz” yazısı... Çünkü Merak Ediyorum Dizisi, bu kitapla birlikte sona erdi.

İlk kitaptan beri seninle birlikte çok önemli konular üzerinde, çok önemli şeyler konuştuk...

Sorduğun bütün sorulara cevap veremedim. Verecek bir cevabım olmadığı için değil; yerimiz kalmadığı için, soruların içinde en önemlilerini seçmek zorunda kaldım. Ama cevabını verdiğim sorular, cevabını veremediğim sorular konusunda da seni aydınlattı... Sen kendi cevaplarını, bana sormadan da bulmuş oldun... Zaten baştan beri amacım, her soruya cevap vermek değildi; aklına Allah hakkında, Peygamberimiz hakkında, Kur'an hakkında, ahiret hayatı hakkında, kader hakkında ve bu son kitabın konusu olan melekler hakkında bir soru geldiğinde, o soruya nasıl yaklaşman gerektiğine dair doğru bir mantık ve bir bakış açısı geliştirmeni sağlamaktı. Sanırım bunu büyük oranda başardık, artık sorular, seni eskisi kadar ürkütmüyor...

Bir cevap bulmanın en zor olduğunu düşüdüğün soruların üzerine bile cesaretle gidiyorsun ve ta en başından beri söylediğim gibi, cevabı olmayan hiçbir sorunun aklına gelmeyeceğini görüyorsun...

İlk kitabın önsözünde sana söylemiştim. Sorular bizim dualarımızdır aslında... “Daha çok öğrenmek istiyorum, daha iyi tanımak istiyorum...” dualarıdır sorular... Biz bu duaları ettik ve bütün Merak Ediyorum Dizisi boyunca, dualarımızın

karşılığı olan cevapları aldık... Dualarımız kabul edildi, çok şey öğrendik...

Bundan sonra başka kitaplarda, başka başka dizilerde, başka başka konular üzerinde konuşmaya devam edeceğiz...

Dizimizin bu son kitabında, iman esaslarından bir tanesi olan MELEKLERE İMAN konusu üzerinde konuştuk.. Melekler hakkında çok güzel şeyler öğrendik... Bu öğrendiklerimiz, sağlam bir temel gibi zihnimizde yer etti. Artık bu temelin üzerine, görkemli bir bilgi sarayı kurmak yakışır... Öyleyse, okumaya, araştırmaya, merak etmeye ve sormaya devam...

Teşekkür:

Bütün Merak Ediyorum Dizisi boyunca, kitaplarından istifade ettiğim, fikirleri ve eleştirileri ile bana yardımcı olan değerli ağabeyim **Alaaddin Başar**'a, her kitabı basılmadan önce gözden geçiren **Niyazi Beki** Hocama, ve ilk kitaptan beri, birbirinden güzel resimlerle, sayfalarımızı güzelleştiren **Sevgi İçigen**'e, katkılarından dolayı teşekkür ederim...

— Özkan Öze

MELEKLERİ merak ediyorum

Meleklerle İman, Çok mu Önemli?

*“Ey iman edenler! Allah’a, Peygamberine,
Peygamberine indirdiği kitaba
ve daha önce indirdiği kitaplara iman edin.*

*Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini
ve kıyamet gününü inkâr ederse, pek derin bir sapıklığa
ş ş dü mü olur.”*

— Nisa Sûresi, 136. ayet

MEVSİM, erik ile kiraz mevsimi idi; ben sana o kadarını söyleyeyim, gerisini sen tahmin ediver...

Mürüvvet Hoca, kalın siyah çerçeveli, sapı kırıldığı için sap yerine lastik bağlanmış gözlüklerinin arkasından gözlerini—ne zaman önemli bir şeyden bahsetse böyle yapardı—titrete titrete kıstı ve bana baktı:

- İmanın şartlarını say bakem yavrım!

- İmanın şartlarını mı..?

- Elbet Elbet! Say yavrum, say bakem...
- Hepsini mi?
- Elbet hepsini! İmanın şartları birbirinden kopuverir mi yavrum!? Birine iman eden hepiciğine iman eder; birini inkâr edenin, Allah esirgesin hiçbir taneciğine imanı kalmaz!
- Haaa! Tamam...
- Say çocum say! Evvelisi gün anlattıydım ya; teker teker sayıver bakem!
- Bir!
- Hıh!
- Allah'a inanmak.
- Cella celalûhu! Sonre!?
- Peygamberlere inanmak.
- Aleyhimüsselaaaam.
- Kadere inanmak.
- Sonre!?
- Öldükten sonra tekrar dirileceğimize inanmak..

- Yaaa! Melek İsrail Sûr'u çaldığında, hep birlikte kabirlerimizden çıkarıp, bir kez daha diriltecek deel mi yavrum Allah bizi..!?

- Evet hocam! Sonra doğru Cennete!!

- İnşaallah! İnşaallah! Say çocuğum say!

- Kitaplara inanmak.

- Yaaa! Kur'an-ı Kerim di mi yavrum Allah'ın son kitabı, Kur'an-ı Kerim. Ondan önce İncil vardı, ondan önce de Tevrat vardı... Ama insanla onları değiştirdiler. Hem kitapları karıştı, hem de kafaları karıştı...

- Sonre yavrum, ne kaldı?

- Ne kaldı?

- Sen mi bana sorcen, ben mi sana sorcem kundura keratası? Hangimiz hoce!? Sen söyle bakem ne kaldı?

- Hımmm...

- Anlattıydım ya evladım dün. O kadarı da tekrar

ettirdiydim. Başının aklını erik dalına mı astın geldin!? Toplayıverdi eniştten sabah. “Çocuklara veriverirsin” dedi. “Acık da dalda bıraktım, onları da kuşçağızla yesin” dedi.

Sepet şuracıktı, sen hele dersine ver başının aklını acık. Erik koley..!

- Ben sonuncuyu unuttum!
- Ah yaremaz! Ah yaremaz!
- Bak valla aklım erik ağacında değil Hocam!
- Ben söylevireyim o vakıt.
- Bence bi sakıncası yok!
- Töbe estağfirullah! Sana da hiç bi şeycik yapışmeyo be oğlum...

Görümcem Alamanyaladan bi tava getirdiydi bana, *tiflon* tava mı diyolamış ne? Buralada yok daha.. Ona da hiç bi

şeycikle yapışmeyo sen gibi..

İnsan unutuverdi diye acık üzülür, yalancıkdan da olsa başını eği eğiverir.

“Ben söyleyiverem” deyom. “Bence sakıncası yok” deyon...

– Ama yok gerçekten, söyleyebilirsin yani!

– Fesuphanallaaaaah! Neysecime! İmanın şartlarından öbür tekisi de, meleklerle imandır yavrım. İmdi hatırlayıvedin mi?

– Haaa! Tamam tamam! Meleklerle iman dimi hocam! Meleklerle iman!

– Maşallah benim oğluma! Nası da saydı hepisini!

İman etmenin altı şartı

Seneler önce bir yazdı. Erik ve kiraz mevsimiydi... O sabırlı ve mübarek kadın, bana imanın şartlarını, işte böyle “öğretiverdiydi.”

Aradan onca uzun zaman geçmesine rağmen, Mürüvvet Hoca’dan aldığım Kur’an ve İslam derslerini, bütün canlılığı ile hatırlıyorum.

Allah razı olsun...

O koca koca orta okulların, liselerin *Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi* derslerinden de bir tek, *Tahta Ka ıklar* hikâyesini hatırlıyorum!!!

Merak Ediyorum Dizisi’nin ilk kitabı *Allah’ı Merak Ediyorum*’dan bu yana uzun bir yol yürüdük. Çok önemli konular üzerinde konuştuk...

Zaman zaman söylediğim, senin de zaten bildiğin gibi, bu dizi bir *amentü* dizisiydi. Yani imanın altı şartını konu edinmişti. Bunları bir hatırlayalım istersen:

- 1- Allah’a inamak.
- 2- Meleklerle inanmak.
- 3- Kitaplara inanmak.
- 4- Peygamberlere inanmak.
- 5- Öldükten sonra dirilişe inanmak.
- 6- Kadere, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna inanmak.

Bu konuların hepsini tek tek konuştuk. Şimdi de melekler hakkında konuşacağız. Birbirinden şaşırtıcı, bazen de çok zor sorularına cevap vermeye çalışacağız...

Fakat önce, melekler konusunda senin sormadığın, ama benim anlatmak istediğim bir konu var:

Sence neden meleklerle iman, imanın altı şartından bir tanesi?

Bir insan Allah’a, peygamberlere, kitaplara, ahiret hayatına ve kadere inandıktan sonra, meleklerle inanmamış olsa ne olur ki!?

Meleklerle iman, neden bu kadar önemli?

Her şeyden evvel şunu bilmelisin ki, Mürüvvet Hoca’nın dediği gibi, imanın şartlarından bir tanesini inkâr eden,—hadi inkâr eden demeyelim—iman etmekte zayıflık gösteren, diğerlerine karşı da aynı duruma düşer...

Mesela, meleklerle inanmayan biri, Kur’an’ın Allah’ın kelâmı olduğuna da gerçekten inanıyor olamaz! Çünkü Allah, Kur’an’ı, Vahiy Meleği Cebrail aracılığı ile Peygamberimiz’e (asm) bildirmiştir.

Üstelik Kur’an’ın pek çok ayeti, meleklerden söz eder. Bu durumda bir kimsenin, hem Kur’an’ı Allah’ın kelâmı bilmesi,

hem de melekleri inkâr etmesi, nasıl mümkün olabilir!?

“Göklerde ve yerde hareket eden her şey ve bütün melekler, hiç büyüklük taslamadan Allah’a secde ederler.”

(Nahl Sûresi, 49. ayet)

İnsanın önünde ve arkasında, Allah’ın emriyle onu izleyen ve koruyan melekler vardır.”

(Ra’d Sûresi, 11. ayet)

Hani Rabbin meleklerle demi ti ki: “Ben biçimlenmi kupkuru balçıktan bir beşer yaratacağım”

(Hicr Sûresi, 28. ayet)

Meleklerle inanmayan birinin Peygamberlere ve peygamberlerin sonuncusu Sevgili Peygamberimize (asm) inanması da mümkün değildir.Çünkü Peygamberimiz’e (asm) peygamberlik, dört büyük melekten biri olan Cebrail aracılığı ile bildirilmiştir...

Meleklerle inanmadığı için Kur’an’a ve Peygamber Efendimiz’in (asm) peygamberliğine inanmayan bir kimse, ne ahirete, ne de iman etmenin bir diğer şartı olan kadere, doğru düzgün inanabilir.

Çünkü biz bütün bunları Kur’an’dan ve Peygamber Efendimiz’den (asm) öğrendik...

Bu durumda geriye bir tek Allah’a iman kalıyor ki, biz Rabbimizi de Kur’an’dan ve Peygamber Efendimiz’den (asm) öğrendiğimize göre, böyle bir imanın ne kadar sağlıklı olacağını artık sen düşün...

Gördüğün gibi meleklerle iman o kadar önemli ki, o olmazsa

diğerleri de olmuyor...

İşte bu yüzden imanın altı şartından bir tanesi, meleklerle imandır.

Biz müminler, Allah'a iman ettiğimiz gibi, Kur'an'a iman ettiğimiz gibi, Peygamberimiz Aleyhisselam'a iman ettiğimiz gibi, öldükten sonra dirilişe iman ettiğimiz gibi, kadere iman ettiğimiz gibi, meleklerle de iman ederiz...

Görmediğimiz, seslerini duymadığımız, dokunamadığımız halde, her an yanımızda olduklarından hiç şüphe etmeyiz...

Melekleri kendimize dost, kendimizi de meleklerle, arkadaş biliriz...

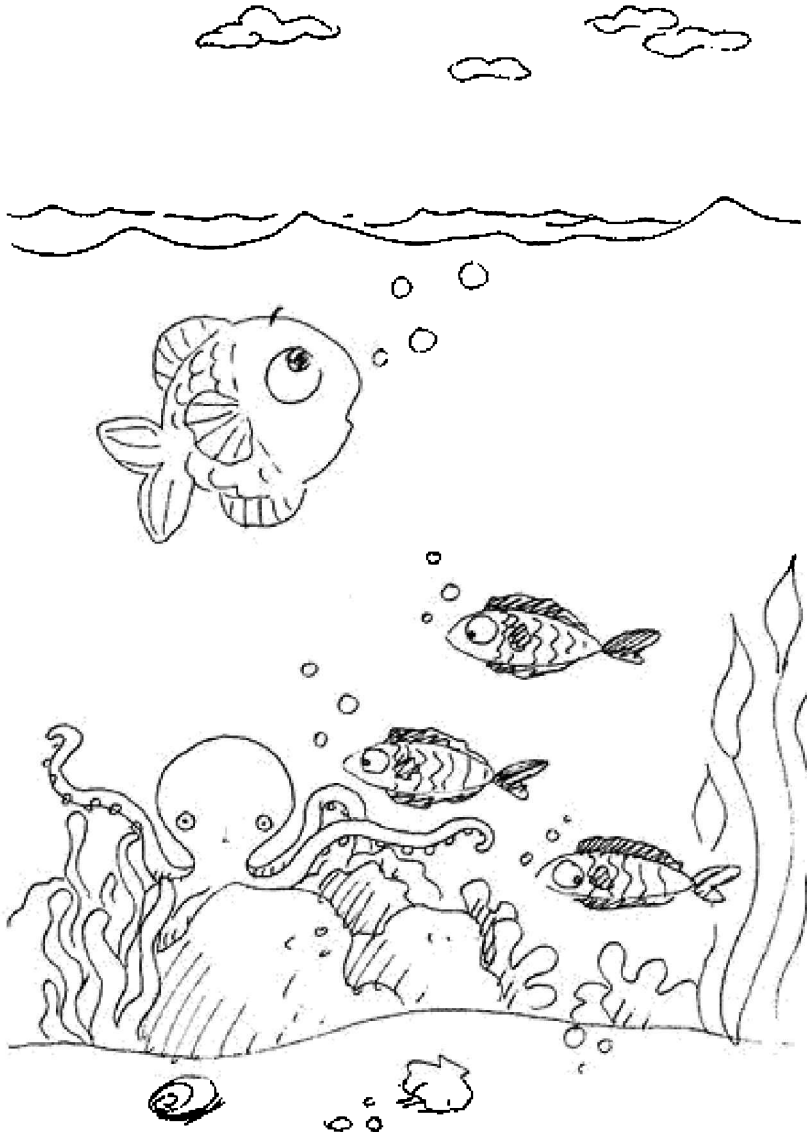

Peki Melek Nedir?

“Hamd bütünüyle o Allah’a aittir ki, gökleri ve yeri yoktan yaradı, melekleri de, üçer, dörder kanatlı elçiler yaptı. O, yarattığı şeyi dilediği gibi arttırır. Zira Allah’ın şerhi gücü yeter.”

– Fâtır Sûresi, 1. ayet

BİR BALIK için hayat, suyun altıdır. Suyun üstü ise ölmek demektir... Eğer bir balık ile konuşabilme imkânımız olsaydı; onu suyun üstünde olup biten pek çok şeye; mesela gökyüzünde uçan; uçarken de şarkılar söyleyen bir takım canlıların olduğuna inandırmak, kimbilir ne kadar zor olurdu...

- Kuşlar var, gökyüzünde uçarlar!
- Suyun üstünde mi yanıl?!
- Suyun üstü ne demek? Gökyüzünde, dağların tepelerin

bile üstünde?

– Olmaz canım öyle şey?

– Niye olmasın?

– Suyun dışına çıkınca ölürsün?

– Bir balıksan evet ama, ya balık değilsen? Ya bambaşka bir canlı olarak yaratmışsa Allah seni...

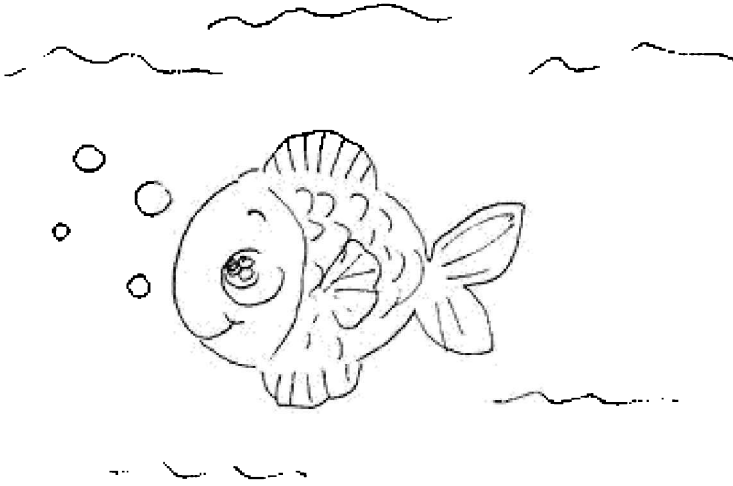
Sence Allah, sadece suyun altında yaşayabilen canlılar mı yaratabiliyor?

Solungaçtan başka nefes alıp vermeye yarayan bir organ, puldan başka bir deri, yüzgeçten başka bir kol yaratamaz mı Allah?

Allah'ın yarattığı bütün canlılar yüzmek zorunda mı? İçlerinde uçanı, kaçanı, sürüneni, yaratıldığı günden beri, durduğu yerde duranı olamaz mı?

Senin gibi denizler okyanuslar dolusu balığı ve türlü acayip mahlûkatı suyun altında nefes alıp yaşayacak şekilde yaratan Allah, suyun üstünde de nefes alıp, rahatça yaşayacak canlılar yoktan varedemez mi yani?

– Ben bir balığım! Rabbime hamd eder, yer içer gezerim... Bugüne kadar denizler altında öyle acayip canlılar gördüm ki, saysam bitiremem, söylesem anlatamam.. Ve bütün bu gördüklerimden sonra anladım ki benim Rabbim, yaratmanın her türlüünü bilir...

- Aferin! Bak şimdi ne doğru bir söz söyledin. Sen ne akıllı bir balıkmışsın meğer!
- Hayalim ya, belki ondandır!
- Belki de..!

“O yaratmanın her türlüünü bilir”

Biz şimdi bu hayali balığı doğduğu günden beri yaşayıp durduğu mercan kayalıklarına geri gönderelim ve kendi aramızda sohbetimize devam edelim, insan insana...

Ağaçlar, otlar, çiçekler, yosunlar, mantarlar, böcekler, süngerler, yumuşakçalar, sürüngenler, kabuklular, kabuksuzlar, amfibiler, etoburlar, otoburlar, omurgalılar, omurgasızlar, kuşlar, balıklar, primatlar... Nedir bütün bunlar?

Allah'ın yoktan yaratıp yeryüzünü şenlendirdiği canlı türlerinden şöyle ilk aklıma gelenler, daha da çok var...

Üstelik bu her bir tür, sayısız farklı canlıyı barındıran

şenlikli bir başka âlem...

Böcekler, kakalaklardan sineklere kadar bir milyon farklı canlıyı içine alan bir mahşer yeri mesela... Üstelik sadece kelebeklerin, kendi içinde de binlerce farklı çeşidi var...

Karıncalar, türlü türlü...

Ağaçlar, boy boy...

Meyveler, tat tat...

Çiçekler, renk renk...

Kimi tatlı, kimi acı, kimi zehirli, kimi şifalı...

Mis gibi kokanı da var, mide bulandıranı da...

Minnacık fareciklerden fillere, antiloplardan insanlara kadar sayısız üyesi bulunuyor omurgalıların...

Denizanalarından sümüklüböceklere kadar, bir başka garip dünya, omurgasızlar...

Balıklar, sayılamayacak kadar çok.. Balinalar,
köpekbalıkları, ringa, sazan ve yunuslar...
Kurbağalar bile kırkbin millet...
Yılanlar, birbirinden korkunç...
Kediler, birbirinden sevimli...
Kuşlar, tüy tüy, ses ses...
Kimi yüzer bu canlıların, kimi uçar...
Kimi sürünür yerlerde, kimi çok hızlı koşar..
Kimi kutuplarda mutlu, kimi çöllerde...
Kimi su altında, kimi su üstünde...
Kimi dağlarda yaşar, kimi mağaralarda...
Kimi ot yer, kimi et yer, kimi de birbirini...

Arının midesinde bal, akrebin iğnesinde zehir pişer...

İçlerinde anadan doğma kör de var, bin metreden tarla faresini gören de...

Bazısı duvar gibi sağır, bazısı karıncanın ayak seslerini duyar...

Ve bütün bu manzaralar bir araya geldiğinde, yeryüzünün denizlerinde, ormanlarında, dağlarında ve göklerinde, yani hayatın bulunduğu her yerde kocaman bir ayet okunur:

“...O, yaratmanın her türlüünü bilir.”

(Yasin Sûresi, 36. ayet)

İşte şu küçücük yeryüzünü, hayatın böyle akla hayale sığışmayacak kadar çok çeşidi ile dolduran Allah, bütün bu türlerin, şekillerin, renklerin, kokuların, boyların postların dışında, bambaşka türde canlıları, yani melekleri de yaratır...

Ama insanlardan bazıları melekler hakkında onlarla konuşmaya kalktığınızda tıpkı az önceki balık gibi, “Ama nasıl olur?” derler.

Gözlerimiz yaratmanın bunca farklı çeşidini görürken, gözlerimizin göremediği ve göremeyeceği daha nice çeşitlerinin olduğuna inanmak, zor gelir bazılarına...

Sanki Allah ille de gözümüze görünen mahlûklar yaratmak zorundaymış, ya da gözle görünmeyen canlılar yaratamazmış gibi, “Görünmeyen mahlûk olur mu?” diye sorarlar.

Oysa Allah ister görünür yaratır, isterse görünmez...

İster suyun altında yaratır, isterse suyun üstünde... İster etten kemikten, kandan, sinirden ,hücre hücre, atom atom yaratır, isterse bambaşka şekilde yaratır.

“O, yaratmanın her türlüünü bilir..”

Ve nasıl isterse, nasıl dilerse öyle yaratır...

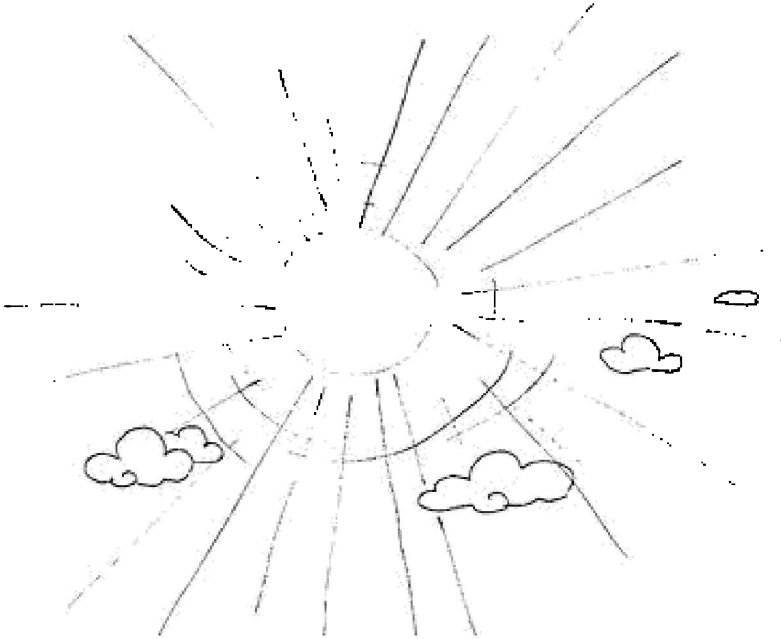
Topraktan yaratır, taştan yaratır, kumdan, tuzlu bir sudan yaratır.. dilerse nurdan yaratır...

Balıkları, kuşları, kelebekleri ve bebekleri yarattığı gibi, melekleri de yaratır...

“O, yaratmanın her türlüünü bilir..”

Peki melek nedir, tam olarak?

Melekler, Allah’ın nurdan yarattığı kullarıdır. Biz nuru ışığın çok ileri bir derecesi olarak biliriz. Şimdilik bize nur hakkında bu kadar bilgi yeter...

Allah insanları ve yeryüzündeki öteki canlıları topraktan, topraktaki elementlerden, atomlardan yarattı. Melekleri ise nurdan.

Bu yüzden meleklerin, yeryüzünün canlılarından farklı özellikleri vardır.

Normal şartlarda görünmezler... Ama Allah emrederse onlar da görünürler.

Mesela, peygamberlere vahiy getiren Hz. Cebrail, Sevgili Peygamberimize de, ondan önceki peygamberlere de görünmüş, onlarla konuşmuştur.

Meleklerin bildiğimiz canlılar gibi belli bir şekilleri de yoktur. Daha doğrusu vardır belki ama, onlar başka başka şekillere de girebilirler.

Meleklerin bir başka özelliği de, bir anda pek çok farklı yerde olabilmeleridir.

Nurdan yaratılan bir canlı için bu kolay bir şey olsa gerek... Çünkü ışık, aynı anda pek çok yerde birden olabilir.

Mesela güneş bir taneyken, yeryüzünün bütün camlarında, bütün aynalarında, bütün su damlacıklarında ve karıncalardan insanlara kadar bütün canlıların gözbebeklerinde parıldar...

Sanki bütün parıldadığı yerde ısısı ve ışığı ile minicik bir güneş vardır.. Oysa herkes bilir ki güneş bir tanedir ve o da dünyadan 150 milyon kilometre uzaklıktadır...

Aynen öyle de, melekler nurdan yaratıklar olduğu için, Allah'ın izni ile bir anda pek çok yerde olabilirler.

Mesela bir an da dünyanın sayısız yerinde sayısız insan ölür. Oysa insanların ruhlarını alıp götüren ölüm meleği Hz. Azrail, bir tanedir. Fakat aynı anda eceli gelip ölen her insanın

yanında olabilir...

Meleklerin bir başka özellikleri de bu kitabın ilerleyen sayfalarında ayrı bir konu olarak bahsedeceğimiz gibi cinsiyetsiz olmalarıdır. Yani melekler ne kızdır, ne de erkek...

Bir diğer özellikleri de, bu nurdan mahlûklar, bizler gibi nefes alıp vermeye, su içip, yemek yemeğe ihtiyaç duymazlar.

Bu yüzden insanların ve dünyadaki öteki canlıların yaşayamayacağı yerlerde, melekler rahatça bulunabilirler...

Yerlerde ve göklerde hiçbir yer yoktur ki, orada Allah'ın adını anan melekler olmasın...

Dağların en yüksek tepelerinde, denizlerin en derin yerlerinde, atmosferin kat kat tabakalarında, aylarda, gezegenlerde, Samanyolu'nun bütün yıldızlarında, Allah'ın melekleri vardır.

Hiçbir yer boş, hiçbir köşe ıssız değildir...

İnsan melek değil, melek insan değil

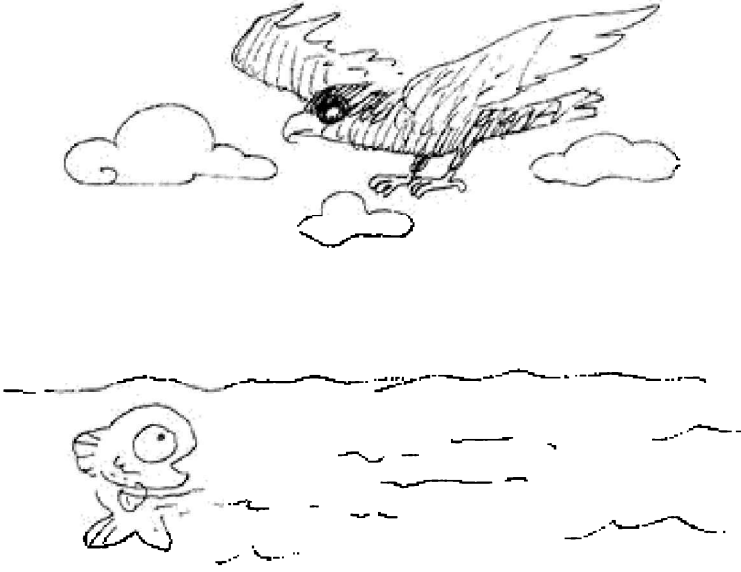
Bazı insanların melekler konusunda kafaları oldukça karışıktır. Çünkü meleklerin özelliklerini kendi özellikleri ile karşılaştırarak anlamaya çalışırlar...

Mesela, “Ben bir anda sadece bir yerde olabiliyorsam, bir melek nasıl bir anda binlerce yerde olabilir?” derler.

Oysa bu karşılaştırma, balıkların uçuşma konusunda kendilerini atmacalarla kıyaslamaları kadar tuhaf ve yanlıştır.

Ya da bir balığın:

“Şu suyun içinden çıktın mı öldün demektir? Nerede kaldı ki, hem suyun üstüne çıkacaksın hem de göklerde uçacaksın.. Olmaz öyle şey!” demesi kadar komiktir...

İnsanlar, etten kemikten maddeden bedeni olan canlılardır. O yüzden bir anda sadece bir yerde olmaları çok normaldir.

Bir anda bir tek yerde olmak, insanların özelliklerinden bir özelliktir yani...

Melekler ise, maddeden bir bedenleri olmayan, nurdan yaratılmış mahlûklardır.

Onların da bir anda pek çok yerde olmak, özelliklerinden bir özelliktir...

Tıpkı bunun gibi, atmosferin dışında nefes alamayacak, yaşayamayacak şekilde yaratılan insan, “Ben yaşayamıyorum melekler nasıl yıldızlarda, aylarda, gezegenlerde yaşayacak?!” derse, ona tek bir cevap verebiliriz:

“Sen, atmosferin dışında, aylarda, yıldızlarda yaşayamıyorsun; çünkü melek değilsin! Melekler yaşayabiliyorlar; çünkü insan değiller!”

Bu bölümün başında da uzun uzun anlattığım gibi, Allah yaratmanın her türlüşünü bilir ve nasıl dilerse öyle yaratır...

Allah için, denizin altında bir karides yaratmak ile, ormanda bir sincap yaratmak arasında fark olmadığı gibi... Dünya'nın üzerinde bir kelebek yaratmakla, ayların yıldızların üzerinde bir melek yaratmak arasında da, fark yoktur...

Ateş ve ışıık

Şimdi senin aklına yıldızların güneş gibi ateşten bir top olduğu ve meleklerin oralarda zarar görüp görmeyeceğı geldi değil mi?

“Aklımdan geçmedi değil...”

İnsanlara zarar verecek şeyler meleklerle zarar veremez.

Soğuk ya da sıcak gibi şeyler, bizim etimizi kemiğimizi etkiler. Zararı, maddê bedenimize olur. Meleklerin maddê bir bedeni olmadığı için, onlara hiçbir şey zarar veremez.

Üstelik her şeyi yakıp kavuran ateş, ışığı yakamaz!

Melekler de nurdan, yani bizim anlayacağımız kadarı ile ışıktan yaratıldığı için, ne yıldızların ateşi, ne de Cehennemin ateşi onlara zarar verir...

“Cehennemin ateşi mi?”

Evet!

“İyi de meleklerin Cehennemde işleri ne? Bir melek neden Cehenneme gitsin ki!? Ben onları masum ve günahsız biliyordum...”

Elbette melekler Cehenneme, işledikleri günahların ya da suçların cezalarını çekmek için gitmezler... Aslında melekler Cehenneme falan gitmezler. Orada görevli melekler vardır...

“Biz Cehennem görevlilerini meleklerden seçtik...”
(Müddessir Sûresi, 31. ayet)

Cehennem, işte onlara ilişmez. Bunu demek istiyorum.

“İyi peki! Meleklerle iman ettik, aklımıza da Allah’ın bu nurdan yarattığı mübarek kullarının varlığını itirazsız kabul ettirdik...

Peki ama, melekler ne iş yapıyor neye yarıyorlar?

Bitkilerin görevi belli, hayvanların görevi belli, insanların durumu da ortada...

Ya melekler!? Onların ne işi var bu alemde?

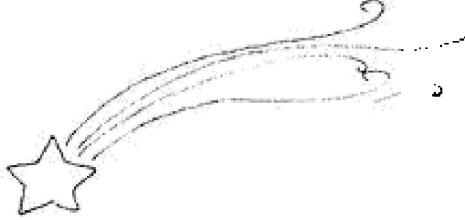
Ne işe yarar melekler?

Olmasalardı ne olurdu?

Varlar da ne oluyor?

Allah neden yarattı melekleri?

Melekler neden var?”

Melekler Neden Var?

*“Göklerde ve yerde hareket eden her şey ve bütün melekler,
hiç büyüklük taslamadan Allah’a secde ederler.”*

— Nahl Sûresi, 49. ayet

BU SORUYU duyunca ister istemez gülümsedim. Çünkü Allah, ilk insan olan Hz. Âdem’i yarattığında melekler de aynı soruyu, insanlar hakkında sordular..

Ama itiraz eder gibi, “Neden biz varken bunu yaratıyorsun?” şeklinde değil; merak ettikleri için... Rabbimiz ise onlara:

“Ben sizin bilmediğinizi bilirim” buyurdu.

Şimdi sen aynı soruyu melekler için soruyor ve Allah'ın melekleri neden yarattığını merak edip öğrenmeye çalışıyorsun...

Bu bana çok anlamlı geldi. İnsanoğlu hakkında, Allah'ın bildiği ama meleklerin bilmediği sayısız şeyden biri de, onun doymak bilmez öğrenme merakı mıydı acaba..? Belki de öyleydi...

Gerçek uzaylılar

Bilim adamları, uzaya gönderdikleri bir takım gözlem araçlarıyla Mars Gezegeni'nin yeni fotoğraflarını çekmişler. Bu seferkilerin daha öncekilerden çok daha net fotoğraflar olduğunu söylüyorlar...

Gördün mü o fotoğrafları..? Gerçekten çok netler; ama bir o kadar da boş...

Çünkü Mars'ta görmeye degecek pek bir şey olduğunu söylemek zor.

Üfukta kıızıl dağlar, etrafta kıızıl kayalar, yerlerde kıızıl kumlar çakıllar, gökyüzünde de kıızıl dumanlı bir hava...

Mars'a boşuna *Kızıl Gezegen* demiyorlar. Her taraf kıızıl ve boş, daha doğrusu ölü.

Evet, kelimenin tam anlamı ile her yer ölü Mars'ta... Hiçbir yerde, hayata dair en küçük bir iz bile yok.

Ne bir ağaç, ne bir ot, ne bir karınca...

Hatta, ne de bir mikrop...

Görünüşe bakılırsa Mars'ta hayat yok...

Peki bu sana biraz tuhaf gelmiyor mu?

Şu küçücük dünyanın neredeyse her bir köşesini, hayatın binbir türlü şekliyle şenlendiren Allah, neden Mars'ta tek bir karınca bile yaratmamış acaba..?

Üstelik bu garip durum sadece Mars Gezegeni ile de sınırlı değil..

Güneşin etrafındaki diğer gezegenler de görünüşe göre ıssız ve boş ve ölü..

Aylar öyle, pek uzak ve pek büyük sayısız gök cismi öyle, bütün Samanyolu öyle..

İnsanoğlunun görüp görebileceği kadarıyla uzayda, bizim küçük mavi dünyamızın dışında hayattan nasibi olan başka hiçbir yer yok sanki... Peki ama, bu gerçekten garip değil mi?

Oraları neden boş bıraksın Allah?

Şu muhteşem Samanyolu, minnacık dünyanın dışında ıpsız bir yer mi sahi!?

O pek çoğu dünyadan kat kat büyük gezegenlerde, hiç mi hayat yok? Ya da, yok mu gerçekten?

“Sen uzaylılara falan mı inanıyorsun yoksa!?”

Uzaylı derken, yeşil derili, ellerinde insanların beyinlerini eritip burun deliklerinden akıtan ışın tabancaları olan, arada bir dünyaya çaktırmadan gelip, ahırlardan inekleri kaçıran yaratıkları kast ediyorsan yo hayır! Böyle uzaylılara inanmıyorum, ama meleklerle inanıyorum...

“Yani!?”

Yani gerçek uzaylılara...

Uzak saraylar

Şu minicik yeryüzünü hayatın böyle hadsiz hesapsız türüyle şenlendiren Allah, başımızın üzerindeki bu milyarlarca milyarlarca ve milyarlarca yıldızı, gezegeni ve bildiğimiz bilmediğimiz öteki gök cisimlerini elbette bomboş ve ıpssız bırakmayacaktır.

Şimdi sana okuduğum kıymetli bir kitaptan aklımda kaldığı kadarı ile bir hikâye anlatacağım. Bu hikâye, bizi bir hakikate götürecektir...

Bir zaman iki adam, İstanbul gibi büyük bir şehre geldiler. O şehrin kenar mahallelerinden birinde küçük ve harap bir ev gördüler.

Ev küçüktü ama içi insan doluydu. Her odasında arı gibi çalışıp çabalayan türlü işlerle meşgûl olan pek çok insan vardı...

O mahallede bir fabrika da vardı. Köhne eski bir fabrikaydı. Fakat onun da içi türlü türlü tezgahların başında, türlü türlü işlerde çalışıp çabalayan sayısız işçiyle doluydu...

Sonra o iki yolcu, bu küçük kenar mahallenin çok çok uzağında, büyük ve muhteşem pek çok saray ve pencereleri ıslıl ıslıl yanan, pek çok köşk olduğunu farkettiler.

Onlardan biri dedi:

“Şu karşıda gördüğümüz muhteşem saraylar, o kıymetli köşkler hep bomboş yerlerdir. Bu küçük mahalle gibi şenlikli değildir.”

Öteki ise akıllı bir kimse idi:

“Sen deli mi oldun!” diye cevap verdi. “Baksana burada hiçbir yer boş bırakılmamış. Biri gitse bile yerine hemen yenisi gelir. Burada hiç durmayan bir faaliyet var.

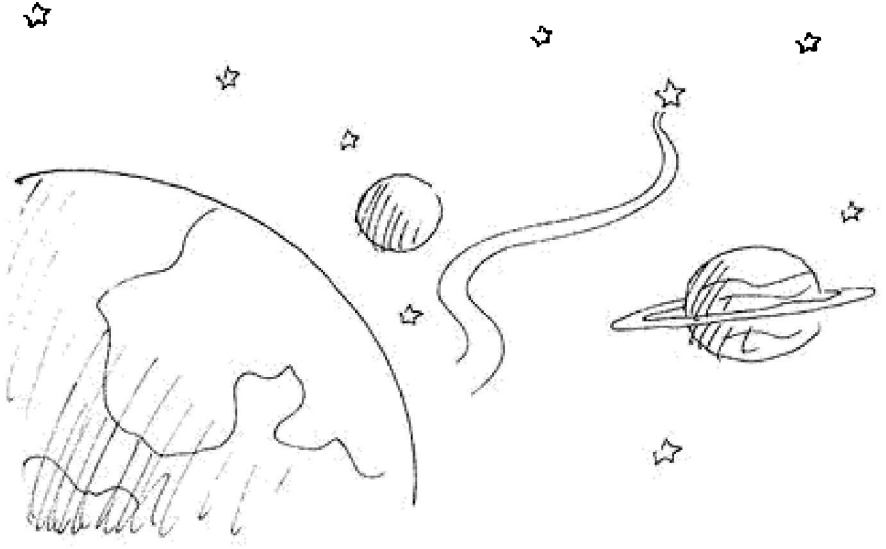
Bu faaliyet, öyle kendi kendine olup bitecek işlerden değil...

Bu küçük mahalleyi, bu küçük evi, bu küçük fabrikayı böyle hayat ile şenlendiren, böyle durup dinlendirmeden çalıştıran, boş bırakmayan, hiç oraları boş bırakır mı?

Belli ki o pencereleri altın altın ısıldayan saraylarda, o saraylara layık bir halk yaşamakta!

Bizim gözümüz, buradan baktığımızda ora halkını görmüyor, belki de oranın halkı bize görünmeyecek şekilde yaratılmışlar...”

İşte o küçük mahalle, şu bizim dünyamızdır. Küçüklüğü ile beraber, her bir köşesi pek çok canlı ile doldurulmuştur.

Denizlerinde balıklar ve daha pek çok acayip mahlûkat yüzer...

Göklerinde kuşlar uçar...

Toprağının altı da üstü de, çeşit çeşit canlılarla dopdoludur...

Dünyanın semalarını süsleyen Ay, yıldızlar, güneş, gezegenler ise bizim gözümüze bomboş görünür. Ancak minicik dünyayı böyle hayat ile şenlendiren Allah, elbette o muhteşem sarayları da bomboş bırakmamış, oralara layık sakinler ile şenlendirmiştir.

İşte o sakinler meleklerdir...

O uzak ülkelerin gerçek halkı da onlardır...

Bizim gidemediğimiz, bizim göremediğimiz, bizim sesimizi ulaştıramadığımız o gök saraylarında, Rablerini tesbih ederler.

Allah'ın sonsuz kudretiyle yıldız yıldız harflerden yazdığı gökyüzü kitabını, kendilerine özgü bir hayret ve hayranlık ile okurlar.

Göklerin seyredemediğimiz güzelliklerini onlar seyrederek ve “Maşaallah!” derler... “Rabbimiz ne güzel yaratmış...”

Yıldızların, galaksilerin, aklımızın alamayacağı kusursuz düzenini onlar görür ve “SübhaneAllah” derler.. “Rabbimiz her türlü kusurdan sonsuz derece uzaktır...”

Uzayın sınırsız denizinde, durmadan yüzdürülen birbirinden büyük milyarlarca kürenin, dönüp durmasını,

kayıp uçmasını hayranlıkla seyreder ve “Allahu Ekber” derler... “Rabbimizin kudreti ne büyüktür...”

Gökte melekler, yerde melekler

Benim kütüphanemde pek çok kitap var. Kıymetli kitaplar bunlar... Bazılarını okudum, ama bazılarını okumaya hiç vaktim olmadı..

“Ah! Bir anda on kitabı, yüz kitabı okuyabilecek bir kabiliyetim olsaydı.. Keşke kütüphanemde okunmamış tek bir kitap, gözlerimin değmediği tek bir satır olmasaydı” diyorum bazen...

Okuyamadı ım kitaplar için üzülüyor ve onlara haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Ama hepsini okumak da elimden gelmiyor...

Hiç acıkmasaydım, hiç susamasaydım, hiç uyku gelmeseydi, gözlerim hiç yorulmasaydı, kimse beni arayıp sormasaydı, ben kimseleri merak etmeseydim ve okumaktan başka hiçbir i im olmasaydı, elbette bütün kitaplarımı okur; okumadan tek bir dakika bile ge irmezdim...

Ama ben bir insanım; hayatımın her  nını okuyarak ge iremem; bütün güzel kitapları satır satır gözlerimden s zemem...

K t phanelerimizde okuyamadığımız güzel kitaplar olduğu gibi, yeryüzünde de, seslerimizin ulaşamayacağı, gözlerimizin göremeyeceği, ellerimizin uzanamayacağı, var olduklarından bile haberdar olamayacağımız güzellikler vardır; mevsim mevsim gelip geçerler...

Her bahar sayısız  i ek a ar, biz pek azını kokları  mesela...

Nice yumurtalardan nice kuşlar çıkar, ka  anadan ka  yavru

doğar biz bilmeyiz...

Sayırsız tırtıl kelebek olur da, biz o mucizevî sahnelerin pek çoğunu hiç seyredeemeyiz...

Tohumlar, toprağın karanlık göğsünde sessizce çatlayıverirken, bizim haberimiz olmaz...

Melekler ise, yeryüzünün bütün yaratılış mucizelerini, bütün güzelliklerini izler, bir kitabın satırlarını okur gibi, çiçek çiçek, yumurta yumurta, kelebek kelebek, hücre hücre, atom atom seyrederler...

Bir resim sergisini gezen ve gördükleri tablolar karşısında ressamalara hayranlıklarını dile getiren insanlar gibi, yeryüzünün dağlarını tepelerini, bağ ve bahçelerini, denizlerin en derin yerlerini, rengarenk mercan kayalıklarını gezer dolaşırlar...

Rablerini büyük bir hayranlıkla anar, Allah'ın güzel isimlerini, O'nun birbirinden güzel eserleri başında tesbih ederler...

Çiçek açmış badem ağaçlarının dalları, yaprakları, çiçekleri, adedince, "Maşaallah! Rabbimiz ne güzel yaratmış!" derler...

Çayır çimenler adedince Sübhanallahlar, sarı çiçekli tepecikleri kaplar...

Yumurtasından çıkma vakti gelmiş minicik bir ördek yavrusunun, o ilk çıtırtısına herkesten önce melekler yetişir.

Ve bir ördek yavrusunun, bir yumurtanın içindeki olağanüstü serüvenine adım adım şahit oldukları gibi, yumurtadan çıkışını da, meleklerle özgü hayretler ile seyreder; Rablerini, bildikleri en güzel isimleriyle tesbih ederler... "Sübhanallah!" derler. "Hele şuna bir bakın, Allah onu ne halden ne hale getirdi!"

İnsanlardan bazıları da tıpkı o melekler gibi badem ağaçlarını, yeşil çiçekli tepecikleri, yumurtadan çıkan ördek yavrularını ya da daha bunlar gibi sayısız güzelliği gördüklerinde, “Maşaallah” derler, “Sübhanallah” , derler “Allahu Ekber” söylerler...

Böylece onlar, meleklerle arkadaş; melekler ,onlara dost olur...

Ve bir büyük müjdeli haber gibi, tertemiz yağmur damlalarını henüz toprağa düşmeden havada içen turna kuşları misali melekler, Allah’ı anan sesleri, nurdan kanatları arasına alıp, kat kat dualarla, onlar için Rablerine yalvarırlar:

“...Ey Rabbimiz derler. Senin rahmetin ve ilmin her eyi ku atmı tır. Tевbe eden ve Senin yoluna uyanların günahlarını

bağı la ve onları Cehennem azabından koru...

Ey Rabbimiz! Onları ve atalarından, e lerinden ve nesillerinden sâlih olanları, kendilerine vaad ettiğin Adn Cennetlerine yerle tir.

üphesiz ki Senin kudretin her eye galiptir ve Senin her i in hikmet ile dir.

Onları kötülüklerden koru. Sen kimi kötülüklerden korursan, kıyamet gününde muhakkak ona rahmet etmi sindir. İ te asıl büyük kurtulu budur.” (Mü’min Sûresi, 7-9. ayetler)

Dört Büyük Melek

Önemli görevi olanlar, her zaman daha önemlidir. Bu, insanların dünyasında böyle olduğu gibi meleklerin dünyasında da böyledir...

Allah’ın kendilerine çok önemli görevler verdiği melekler, öteki meleklerden üstündür...

Cebrail, Mikail, İsrail ve Azrail, Allah’ın dört büyük meleğinin ismidir.

Onlar meleklerin reisleridir.

Allah’ın çok özel görevleri olan, çok özel kullarıdır.

En büyük melek: Cebrail

Hazreti Cebrail, meleklerin en büyüğüdür. İnsanları çok yakından ilgilendiren büyük bir görevi vardır. O vahiy meleğidir.

Allah’ın insanlar arasından seçtiği elçiler olan peygamberler ile, Rabbimiz arasındaki elçi, Cebrail’dir.

O, hiçbir aracı olmadan doğrudan doğruya Allah’tan aldığı emirleri ve Allah’ın ayetlerini, peygamberlere getirir.

Sevgili Peygamberimiz’e yirmi üç yıl boyunca ayet ayet

Kur'an'ı getiren Cebrail'dir

Hiz. Cebrail, Kur'an'ı Kerim'de, *Cibril, Rûhulkudûs, Rûhulemîn, Rûh* ve *Resul* isimleriyle anılır.

“Onu (Kur'an'ı) *Ruhu'l-emin* (Cebrail) indirdi.” (Şu'arâ Sûresi, 193. ayet)

O Allah'ın en çok değer verdiği meleğidir...

“O (Kur'an), *üphesiz değerli bir elçinin* (Cebrail'in) *getirdiği sözdür.*” (Tekvir Sûresi, 19. ayet)

Sadece vahiy getirmekle kalmaz, Allah'ın izni ile zor ve ağır bir yük olan peygamberlik vazifesi sırasında, Allah'ın Elçilerinin dostu, müminlerin yardımcısıdır Melek Cebrail...

“Andolsun biz Musa'ya *Kitab'ı* verdik. Ondan sonra ardarda peygamberler gönderdik. Meryem oğlu İsa'ya da mucizeler verdik. Ve onu, *Ruhu'l-Kudûs* (Cebrail) ile destekledik.” (Bakara Sûresi, 87. ayet)

“Ve eğer Peygamber'e kar ı birbirinize arka vererseniz bilersiniz ki onun dostu ve yardımcısı Allah, Cebrail ve müminlerin iyileridir.” (Tahrîm Sûresi, 4. ayet.)

Biz müminler Cebrail'i çok severiz. Allah onu, bizlere iyiyi, güzeli, doğru yolları göstermesi için aramızdan seçtiği elçilere, elçi olarak gönderdi çünkü...

“Onu (Kur'an'ı), *Mukaddes Ruh* (Cebrail), *iman edenlere sebat*

vermek, müslümanları doğru yola iletmek ve onlara müjde vermek için, Rabbin katından hak olarak indirdi.” (Nahl Sûresi, 102. ayet)

İnkâr ediciler, Allah’a, Allah’ın dinine ve peygamberine düşmanlık edenler ise, Cebraili hiç sevmezler. Allah da onları sevmez!

“Kim, Allah’a, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail’e ve Mikail’e dü man olursa bilsin ki Allah da inkârcı kâfirlerin dü manıdır.” (Bakara Sûresi, 98. ayet)

Hazreti Cebrail, sadece Allah ile insanlar arasında bir elçi değildir. O, öteki melekler ile Allah arasında da elçidir. Allah’ın emirlerini meleklerle iletir...

Cebrail, Sevgili Peygamberimiz’e geleceği vakit, bazen insan görünüşüne bürünürdü. Mesela pek çok kereler Medine’ye, sahabilerden biri olan Dıhye’nin görünüşünde gelmişti.

Dıhye, güzel yüzlü bir sahabi idi. Allah’ın Elçisi de (asm), Dıhye’yi çok severdi. Demek ki Cebrail, bu yüzden onun görünüşüne bürünmeyi tercih ederdi...

Bir keresinde Medine halkından kimsenin tanımadığı bir kimse olarak, Peygamberimiz’in mescidine gelmiş ve orada bulunan sahabilerin gözü önünde Efendimiz ile konuşmuştu.

Sahabiler üzerinde bir yolculuk hali de gözükmeyen bu yabancıyı tanıyamadıkları için, o gittikten sonra Peygamberimiz’e kim olduğunu sormuşlar, Peygamberimiz de onlara “O Cebrail’di” diye cevap vermişti...

Peygamber Efendimiz, Cebrail’i iki kez gerçek görüntüsü ile gördü. Bir kere yeryüzünün ufuklarında, bir kere de Mirac mucizesinin yaşandığı gece, Allah’ın alemlerinden bambaşka

bir alemde..

Peygamberimiz'e (asm) Mirac yolculuğu sırasında yoldaşlık eden de Melek Cebrail'di...

Hazreti Cebrail Kur'an'ın insanlara gönderilmeye başlandığı gece olan mübarek Kadir gecesinde, öteki meleklerle birlikte yeryüzüne gelir...

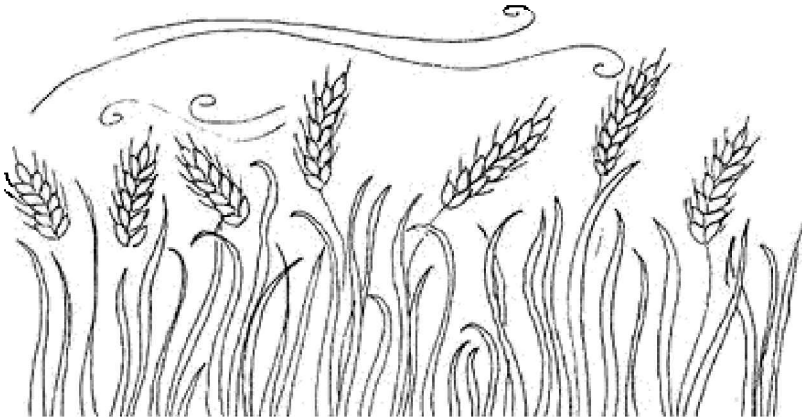
Müminlerin o gece Kur'an okumalarına, sevinir, kimbilir ne kadar memnun olur...

Tabiat Meleği Mikail

Dört büyük melekten bir tanesi olan Mikail Aleyhisselam, yeryüzündeki tabiat olaylarına, hayvanlara, bitkilere, mevsimlerin gelip geçmesine, yağmurlara gözcülük eden meleklerin başıdır.

Yeryüzü bahçelerine ekilen meyveler, sebzeler.. Mikail'in gözetiminde büyür ve serpilir...

Bulutlarda damla damla yaratılan yağmur taneleri, yine Mikail'in başkanlık ettiği melekler tarafından yeryüzüne indirilir..

Ağaç dallarında meyveler, buğday tarlalarında başaklar olgunlaşırken, Melek Mikail ve onun emrindeki melekler, bir çiftçi gibi, onlara nezaret ederler...

Allah'ın emriyle, her bahar mevsiminde dağlara ovalara, bağ ve bahçelere, ilmekleri çiçeklerden, meyvelerden, buğday tanelerinden örülmüş bereketli örtüsünü seren melektir Mikail...

Ölüm Meleği Azrail

Dört büyük melekten bir tanesi de Azrail Aleyhisselam'dır.

Hepimizin bildiği gibi Azrail Aleyhisselam, ölüm meleğidir. Allah, canlılara verdiği hayatı, Azrail aracılığı ile geri alır. Şu dünya hayatında mümin olsun kâfir olsun hepimizin göreceği tek melek Azrail'dir. O yüzden bizler için çok önemli bir melektir.

Onunla ilgili sorularını şimdi sorma, daha sonra özel olarak uzun uzun konuşacağız nasıl olsa...

Diriliş Meleği İsrail

Sevgili Peygamberimiz'in (asm) hadislerinden öğrendiğimize göre, Allah'ın dört büyük meleğinden biri olan İsrail, Sûr'u ilk kez öttürdüğünde kıyamet kopar.

Peki Sûr nedir?

Saadet Asrı'nın günlerinden bir gün, bir adam geldi ve Peygamber Efendimiz'e (asm), Sûr'un nasıl bir şey olduğunu sordu.

Allah'ın Elçisi, o adama şöyle cevap verdi:

“İçine üflenecek bir borudur.”

Anladığımız kadarıyla s  r, üflenerek   tt  r  len nefesli   algılar gibi bir şeydir. Onun nasıl bir şey olduğunu, sesinin nasıl çıktığını asla tam olarak bilemeyiz. Fakat, Kur'an ayetlerinde ve Peygamberimiz'in (asm) sözlerinde adı geçtiği için, varlığından da şüphe etmeyiz; bir gün Melek   srafil tarafından   tt  r  l  p, da  a ta  a, yıldı  lara aylara.. kıyametin kopma vaktinin geldiğini ilan edeceğinden de şüphe etmeyiz...

“S  r'a bir   f  r     f  r  ld    nde, Yer ve dağlar kaldırılıp tek bir darbeyle parçalandığında, İ te o gün olan olmu tur.” (Hakka S  resi, 13,14 ve 15. ayetler)

Melek   srafil'in S  r'u ikinci   f  r    nde ise, tüm ölmüş insanlar yeniden diriltilirler. Bu i   bir anda oluverir.

“Ve sıra   f  r  l  r. O anda onlar kabirlerinden çıkmı , Rablerine doğru ko maktadırlar.” (Yasin S  resi, 51. ayet)

Dört büyük melekten biri olan   srafil'in işte böyle önemli bir görevi vardır.

Kıyametin kopması, yeniden diriliş gibi konuları, *Cenneti Merak Ediyorum* kitabında uzun uzun konuşmuştuk...

Bu konuda merak ettiğin başka sorular varsa, o kitaba tekrar bakabilirsiniz.

“Peki, ama ben şimdi başka bir şey soracağım. Koskoca meleğin tek i  i S  r'u iki kere   tt  rmek mi yani!?”

Şu an ne yapıyor, kıyamet saatinin gelmesini mi bekliyor?”

Azrail Aleyhisselam, nasıl Allah'ın izni ile canlılardaki hayatın alınmasından sorumlu ise   srafil Aleyhisselam'da

hayatın verilmesinden sorumludur.

O diriliş meleğidir. Allah'ın hayat verme diriltme emirlerine nezaret eder.

Mesela kıştan çıkmış bağ ve bahçelerdeki kupkuru dallara, ağaçlara, “Haydi Allah'ın izni ile uyanın!” diye seslenir.

Bu, Allah'ın yeryüzünü kış kıyametinden sonra yeniden diriltmesidir..

Ve tıpkı o büyük kıyametten sonraki dirilişimiz gibi, Melek İsrafil'in sorumluluğundadır...

Şimdi deminden beri sormayı istediğin ama sözümü kesmemek için sormadığın o soruyu artık sorabilirsin:

“Bu dört büyük melek ve Allah'ın yağmur tanelerini yeryüzüne indirmekle görevli meleklerinden, yapıp ettiklerimizi kaydeden kiramen katiplerine kadar ne kadar melek varsa, bütün o melekler, Allah'ın yardımcıları mı yani!?”

Melekler Allah'ın Yardımcıları mı?

“Rabbin, kimseye ihtiyacı olmayan bir rahmet sahibidir.”

— En'am Sûresi, 133. ayet

SABAH kahvaltı sofrasında altın gibi parıldayan bal dolu kaseyi görünce “Allah iyi ki şu arıları yaratmış” dedim içimden. Sonra aklıma oldukça ilginç bir soru geldi:

“Allah’ın bizi bal ile beslemek için arılara ihtiyacı mı vardı? Dileseydi arı olmadan da, bize bal gibi bir nimeti yediremez miydi?”

Bu benim için çok kolay bir soruydu.

Allah, arıyı yoktan yarattığına göre, dileyseydi balı da arısız, “yok”tan yaratabilir; arı olmadan da bizi, pekala bal ile besleyebilirdi...

Allah’ın balı yaratmak için ne arıya, ne de başka bir şeye ihtiyacı vardı...

O, “Ol!” dedikten sonra, arı olmadan da bal olurdu...

“Bir eyi dilediğinde ona sadece “Ol!” der, o da hemen oluverir.”
(Bakara Sûresi, 117. ayet)

Allah, balı arısız yaratmayı dileyseydi; yağmur gibi gökten mi yağdırırdı, petrol gibi yerden mi fışkırtırdı, su gibi dağların taşların arasından oluk oluk akıtır mıydı.. bilemeyiz!

Balı, iğnesinin ucunda acı verici bir zehir bulunan minnacık

bir böceğin eliyle yaratmak gibi; görmesek, bilmesek hayatta inanamayacağımız bir şekilde yaratan Allah, elbette arısız da yaratırdı...

Allah'ın bal için arıya, süt için ineğe, meyve için ağaca.. ihtiyacı olmadığı gibi; Peygamberlerine ayetlerini bildirmek için Cebrail'e, baharı getirmek, ekinleri bitirmek, yağmuru yağdırmak için Mikail'e, yoktan yaratıp kendilerine hayat verdiği canlılardan, o verdiği hayatı geri almak için Azrail'e, kıyameti koparmak, insanları yeniden diriltmek için İsrail'e de ihtiyacı yoktur.

Yardımcı ne demek!?

Sultanların, pek çok hizmetkârları vardır... En yakınında vezirleri, onu düşmanlarından koruyan muhafızları, yiyeceği yemekleri pişiren aşçıları, ordularını idare eden komutanları, gemilerini yüzdüren kaptanları, hazinesinin hesabını tutan maliyecileri, vergilerini toplayan defterdarları, ülkesindeki adaleti sağlayan hakimleri, camiler, hanlar, hamamlar, saraylar, köprüler inşa eden mimarları, kayığının küreklerini çekenleri, arabasının atlarını sürenleri, vardır...

Bunlar hep sultanın hizmetkârlarıdır.

Bir sultan, bütün dünyanın sultanı da olsa, nihayetinde bir insandır. Eli her işe yetişemez, gözü her kişiyi göremez, aklı her konuyu anlayamaz, bileği her bileği bükemez...

Bir anda, her yerde olamaz...

Birkaç işi, bir arada yapamaz...

Bu yüzden sultan, hizmetkârlarına muhtaçtır. Çünkü hizmetkârları onun yardımcılarıdır.

Sultanların, padişahların, kıralların hizmetçileri ile Allah'ın vazifeli melekleri arasında büyük bir fark vardır:

Cebrail, Mikail, İsrail ve Azrail Allah'ın dört büyük meleği, sonsuz itaatkâr kulları ve hizmetkârlarıdır; ama yardımcıları değildir...

Yardımcı, “yardım eden” demektir. Yani üstesinden

gelmekte zorlandığın, elinin yetişmediği, aklının erişmediği, ayağının ulaşmadığı, tek başına başaramayacağın, gücünün kuvvetinin yetmediği bir iş için sana destek olan, omuz veren, aciz duruma düştüğünde yanında olan...

Yerleri ve gökleri yaratan Allah ise KADİR'dir.Kadir, kudreti sonsuz sınırsız demektir.

Kadir olan Allah'ın yardıma ihtiyacı olmaz ki, melekler O'nun yardımcıları olsun...

“Göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. Hiçbir eye muhtaç olmayan ve her türlü övgüye lâayık bulunan birisi varsa, o da ancak Allah'tır.”

(Lokman Sûresi, 25 ve 26. ayetler)

Melekleri Neden Göremiyoruz?

Ey iman edenler!

*Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba
ve daha önce indirdiği kitaplara iman edin.*

*Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve
kıyamet gününü inkâr ederse, pek derin bir sapıklığa
ş âlü mü olur.*

– Nisa Sûresi, 136. ayet

EĞER bir şeyi göremiyorsan, o şey hakkında iki ihtimalden söz edebilirsin.

1- Gözlerinin görme kapasitesi onu görmeye yetmiyor:

Mesela *morötesi* adı verilen ışınları gözlerimiz göremez. Ama arıların gözleri *morötesi* ışınları görebilir. Demek ki, *morötesi* ışınlar görülmez değil, onları bizim gözümüz göremiyor!

2- O şey görülmez bir şey: Bazı şeylerin varlığından hiç şüphe etmeyiz ama asla göremeyiz. Onları göremeyişimizin sebebi gözlerimizin bu konuda yetersiz oluşu değildir. O şeylerin bizzat kendilerinin görünmeyecek şekilde yaratılmış olmalarıdır. Mesela, yerçekimini göremeyiz, ruhumuzu göremeyiz, hayatı göremeyiz.. Bunlar, görülemeyen değil, görünmeyen şeylerdir...

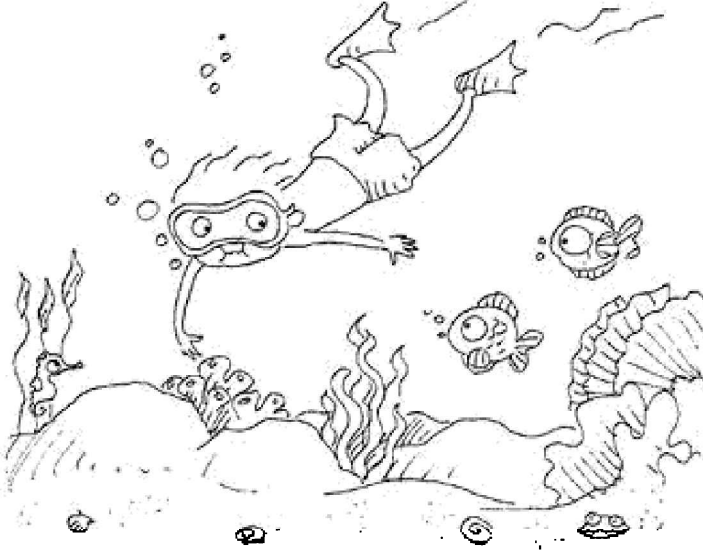
Peki melekleri neden göremiyoruz? Acaba gözlerimizin görme kapasitesi yetmediği için mi, yoksa Allah melekleri görünmez olarak yarattığı için mi?

Hem ondan, hem bundan!

Bir soruya soru ile cevap vermekten pek hoşlanmam ama bu sefer öyle yapacağım. Senin soruna ben cevap vermeden önce, sen benim soruma cevap verir misin lütfen:

İnsanlar neden suyun altında nefes alamıyorlar?

“İnsanların solunum sistemi suyun altında çalışabilecek şekilde yaratılmamış! İşte o yüzden suda da Oksijen olduğu halde, biz balıklar gibi o Oksijeni ciğerlerimiz aracılığı ile soluyamayız..”

Gerçekten harika bir cevap verdin tebrik ederim! Ben senin cevabına küçük bir ilave yapacağım yalnız:

Suyun altında nefes alamıyoruz çünkü ciğerlerimiz suyun altında nefes alacak şekilde yaratılmamış. Fakat bunun bir de suyun altı tarafı var: Sudaki Oksijen de, ciğerlerimizin soluyabileceği şekilde, miktarda, yoğunlukta yaratılmamış.

Yani hem ciğerlerimizin yaratılışı, hem de suyun yaratılışı, insanların su altında nefes alıp vermesine uygun değil...

Tıpkı bunun gibi, bizim gözlerimiz melekleri görebilecek şekilde yaratılmamış. Ama onları göremiyor olmamızın tek sebebi bu değil! Bir başka, belki de asıl sebep, meleklerin de insanlar için görünmez olarak yaratılmaları..!

Aklımıza, “Melekleri neden göremiyoruz?” diye bir soru geldiğinde bu soruya iki cevap verebiliriz artık:

Bizim gözlerimiz melekleri göremez! Ayrıca melekler,—normal şartlarda—görünmez!

Bebekler Melekleri Görür mü?

Biliyorum biliyorum! Eskiden beri bebeklerin melekleri gördüğünü söyler dururlar. Gerçekten de bebekler melekleri görüyorlar mı acaba?

Benim bebekliğim oldukça gerilerde kaldı. Senin bebekliğin ise çok daha yakın bir geçmişte... Sen söyle o zaman, gördün mü bebekken melekleri?

Hatırlamıyor musun?

Acaba benim beş yaşındaki küçük kızıma sorsam o hatırlar mı?

- Melekleri gördün mü?
- Ne?
- Melekleri diyorum, gördün mü?
- Melekleri mi? Bilmem!

Ben bu kitabı yazarken, üç bebek dünyaya geldi. Birine *Bahadır Tevfik*, birine *Mustafa*, birine de, *Mehmet Sinan* ismini verdiler...

Acaba onlara, “Merhaba! Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz” desem. Ve melekleri görüp görmediklerini sorsam, bana bir cevap verirler mi?

“Sanırım vermezler. Ve bu, meleklerle bebekler arasında bir sır olarak kalmaya devam eder...”

Öyleyse bebeklerin melekleri görüp görmediğini nereden bileceğiz!?

Asla bilemeyeceğiz. Ama ben henüz bir iki haftalık bebeklerin uykularında gülümsediklerini gördüm.

Demek ki rüya görüyorlar, hem de güzel bir rüya..

Bu dünyaya ait hemen hiçbir tecrübeleri olmadığına göre, insan merak ediyor; acaba bebekler rüyalarında ne

görüyorlar da böyle gülümsüyorlar?

Öyle ya, kendilerini parkta oynarken ya da dondurma yerken göremeyeceklerine göre, bizim dünyamız ile hiç ilgisi olmayan, bambaşka bir şeyler görüyor olmalılar..

Bambaşka ve onları uykularında gülümsetecek kadar güzel bir şeyler...

Gördükleri şey neden melekler olmasın ki?

Ama uyanık olduklarında, ama rüyalarında... Ben, melekler kadar masum ve günahsız bebeklerin, onları gördüğüne, daha doğrusu meleklerin Allah'ın izni ile onlara göründüklerine inanıyorum...

Bebekler büyüdülerinde bunu hatırlamasalar da, gördüklerinin melek olduğunu belki de hiç bilmeseler de... Allah'ın bebekleri koruyan ve onlara ninniler söyleyen melekler yarattığına inanıyorum...

Bebeklerden başka gören yok mu melekleri?

Bizim gözlerimiz melekleri göremese de, melekler görünmez yaratılmışlarsa da, Allah dilerse, gözler melekleri görür, melekler gözlere görünür olur...

Sevgili Peygamberimiz'e (asm) peygamberlik vazifesini bildiren ve Kur'an ayetlerini getiren Hz. Cebrail bir melekti ve Peygamber Efendimiz onu görüyor, sesini duyuyor, onunla konuşuyordu.

Hatta bir keresinde Melek Cebrail bir insan kılığına bürünüp—demek ki meleklerin böyle bir özellikleri de var. En azından Vahiy Meleği Cebrail'in... Medine'ye Peygamber Efendimiz ile sahabilerinin sohbet ettiği bir sırada mescide

gelmiş ve herkesin gözü önünde Allah'ın Resulü'ne (asm) bir takım sorular sormuştu.

Onu orada bulunan bütün sahabiler görmüşler, ama Cebrail olduğunu sonradan Peygamber Efendimiz söyleyince bilmişlerdi.

Bütün sahih hadis kitaplarında geçen bu hadise, pek çok özü ve sözü doğru sahabinin gözü önünde gerçekleşmişti.

Ayrıca Müslümanlar ile Mekke müşrikleri arasındaki ilk savaş olan Bedir Harbi'nde, Allah, müminlere yardım etmeleri için melekleri göndermişti de, birer savaşçı kılığına bürünen o melekleri, hem müminler, hem de kâfirler görmüşlerdi. Bu hadise sadece en güvenilir hadis kitaplarında geçmekle kalmaz, Kur'an ayetlerinde de geçer:

“Siz Rabbinizden yardım istediğinizde, O sizin duanıza, İmdadınıza meleklerden bin tanesini pe pe e gönderiyorum” diye cevap vermi ti.”

(Enfâl Sûresi, 9. ayet)

Sen ille de bir melek görmek istiyorsan merak etme eninde sonunda—daha doğrusu sonunda— bir melek göreceksin.

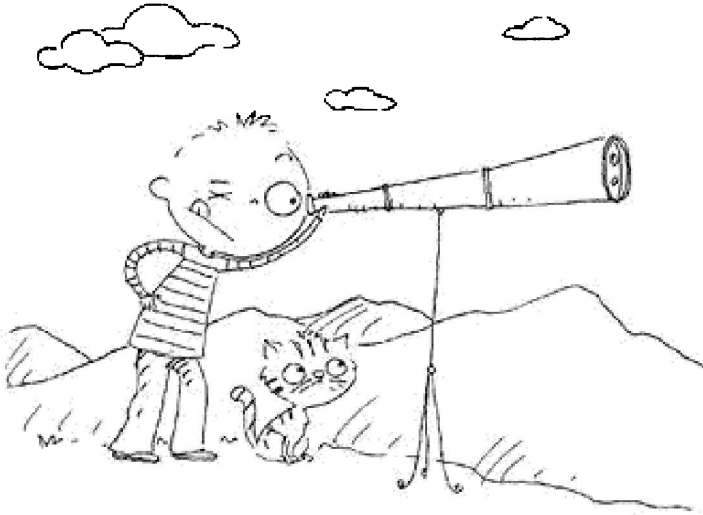
Hepimiz, bu hayatın ta en sonunda bir Meleği; yaşlanmış, hastalanmış, ağrılar ve sızılar içinde kıvranan elleri de tutmayan dizleri de tutmayan bedenimizin içinden ruhumuzu alıp götürececek; müminlere sevimli bir dost, kâfirlere ise korkutucu bir düşman yüzüyle görünen bir meleği, yani Azrail'i göreceğiz...

Ve inşaallah yaşarken, Allah'ın bütün melekleri gibi kendimize dost bildiğimiz Azrail'i, gülümseyen dost yüzüyle göreceğiz...

Üçüncü ihtimal: Belki de o şey yok!

Sen deminden beri yerinde kıvranıp duruyorsun ya! Aslında ben senin ne söylemek istediğini az çok tahmin edebiliyorum.

Bu konunun başında, “Bir şeyi göremiyorsak o şey hakkında iki ihtimal var; ya gözümüz onu görecektir kapasitede değildir; yahut o şey görünmezdir!” dediğimde, gözlerinin içinde parlayan soru işaretinden anladım ben onu. “Üçüncü bir ihtimal daha var! Bir şeyi göremiyorsak belki de o şey yoktur!” demek istiyorsun. Bu üçüncü ihtimali de göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylemeye çalışıyorsun!

Yani birisi kalkıp ta “Melekleri göremiyorum belki de yoklar o yüzden göremiyorum? Neden görmediğim bir şeyin

var olduğuna inanayım!” derse, ona nasıl bir cevap vereceğini bilmek istiyorsun.

Eğer bir şeyin varlığına inanmamız için onu ille de görmemiz gerekseydi, “Ben melekleri göremiyorum, görmediğim şeye inanmam!” diyen birine hak vermemiz gerekirdi. Ama insanın bir şeyin var olduğuna inanması ve bilmesi için pek çok yol vardır. Görmek ise onlardan sadece bir tanesidir...

şekerin tatlı olduğunu bilirsin değil mi? Peki bu bilgiyi görerek mi edindin, yoksa tadarak mı?

“Tadarak elbette..”

Demek ki, şekerin tatlı olduğuna inanmanın yolu görmek değil, tatmaktır...

Güller güzel kokar bunu da bilirsin.. Peki gördün mü sen o kokuyu, görerek mi bildin güllerin güzel koktuğunu?

“Hayır kokladım..”

Demek ki, gülün güzel koktuğuna inanmanın yolu gözden değil, burundan geçiyor.. Koklamak ta inanmaya giden başka bir yol çünkü...

Görerek ne karın soğuk olduğunu bilebiliriz, ne de kalorifer peteklerinin sıcak olduğunu anlayabiliriz... Görerek çok şeyi öğreniriz; ama bildiğimiz ve inandığımız şeylerin hepsini görerek bilmiş ve görerek inanmış değiliz...

Eğer “Görmeden inanmam!” dersek, o kadar çok şeyin varlığını inkâr etmemiz gerekir ki, hepsini saymaya kalksak, ne bu kitabın sayfaları yeter, ne de benim günlerim...

Bu konuda verilebilecek en basit örnek yerçekimi’dir. Yerçekimi vardır ama onu görmenin hiçbir yolu yoktur.

Hayat ve ruh da göremediğimiz, ama varlığından asla şüphe etmediğimiz şeylerdir...

Bir insanın sadece gözünün gördüğüne inanması bazı durumlarda aldatıcı da olabilir. Mesela insanlar binlerce yıl dünyanın tepsi gibi dümdüz olduğuna inandılar. Çünkü baktıklarında, yeryüzünü bu şekilde görmekteydiler. Ama bu bir göz yanılsamasından, dünyanın bir insana göre çok çok büyük olmasından kaynaklanıyordu. Ve dünya ne düz, ne küp şeklindeydi.. Dünya top gibi yusuvarlak bir küreydi...

Elbette insanın gözüyle görmeden inanmaması gereken şeyler de vardır. Ama bu, “göremediğimiz şeye inanmamalıyız” demek değildir...

Biz, meleklerle, onları görmediğimiz, seslerini duymadığımız, dokunamadığımız halde inanırız. Çünkü

onlara inanmak için ne görmeye, ne de seslerini duymaya ihtiyacımız vardır...

Kur'an'dan bir ayet, Peygamber Efendimiz'in (asm) mübarek dudaklarından dökülen tek bir söz yeter bize... Çünkü biri Allah'ın kelimidir diğeri ise Allah'ın Elçisi'dir (asm).

Ve Allah'a ne kadar inanıyorsak, O'nun kitabına da, Elçisi'ne de, kitabında yazanlara da, Elçisi'nin (asm) haber verip bildirdiklerine de o kadar inanırız biz. Biz, müminiz!

“Ben, Allah’a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, âhiret gününe, kadere; hayır ve errin Allah’ın yaratmasıyla olduğuna inandım. Öldükten sonra dirilmek de haktır.

Ben, ehadet ederim ki, Allâh’tan ba ka ilâh yoktur. Ve yine ehadet ederim ki, Muhammed (sav), O’nun kulu ve peygamberidir.”

Odadaki ejderha ve melekler

İnsanların kafalarının karışık olmasını anlayabilirim. Kafaları karışmış insanların pek tuhaf sorularını da anlayışla karşılayabilirim. Hatta ne kadar tuhaf olursa olsun, bütün samimiyeti ile sorusuna cevap arayan birini hafife almak hiç tarzım değildir.

Sorularla ve sorusu olanlarla alay etmek gibi bir huyum da yoktur bilirsın.

Bundan seneler önce, meşhur bir ateist bilim adamının kitabından aparttığı bir örneği—benim o kitabı okuduğumu bilmeden—bana satmaya çalışan biriyle karşılaşmıştım.

Alaycı bir gülümseme ile yüzüme baktı ve:

“Neden inanıyorsun?” diye sordu.

“Neye neden inanıyorum?” dedim.

“Meleklerle..” dedi. “Görmediğin halde meleklerle neden inanıyorsun? Varlıklarından nasıl bu kadar eminsin!?”

“Bir şeye inanmam için onu görmem gerekmiyor! Görmeden varlığından emin olduğum sayısız şey var...” diye cevap verdim

“Peki ben sana “Odamda bir ejderha var” dersem bana da inanır mısın?” diye sordu.

“Hayır!” dedim. “En azından ejderhayı görmeden

inanmam.”

“Neden?” dedi alaycı bir ifade ile.. “Meleklerle inanıyorsun ya!”

“Aynı şey değil! Senin sözüne inanmam için bana o ejderhayı göstermen gerekir!” dedim.

Beni köşeye sıkıştırdığından çok emin görünüyordu.

“Peki ya onun görünmeyen bir ejderha olduğunu söylersem..” dedi. “Tıpkı inandığın melekler gibi, odamdaki ejderha da görünmeyen bir ejderha ise. Görünmeyen, etten kemikten bir bedeni olmayan, uçan bir ejderha... O zaman bana inanır mısın?”

“Her söylenene inanılmayacağı gibi, herkesin sözüne de inanılmaz...” dedim. “Beni ikna etmelisin. Ya göster ejderhanı, ya da aklımın itiraz edemeyeceği bir delil koy önüme!”

“Peki bana söyler misin” dedi. “Benim odamdaki görünmeyen, uçan ve etten kemikten bir bedeni olmayan ejderha ile, senin inandığın melekler arasında ne fark var da, sen meleklerle inanıyorsun, ama ejderhaya inanmıyorsun?”

Bu kafası karışık adamın niyeti çok açıktı.

Benim meleklerle olan imanım ile odadaki ejderha masalını karşılaştırıyor ve “Meleklerle inanıyorsan, ejderhaya da inanmalısın” yahut, “Ejderhaya inanmak ne kadar saçmaysa, meleklerle inanmakta o kadar saçma” demeye çalışıyordu.

Sözü, “Sen ejderhaya inanmamakta ne kadar haklıysan, ben de meleklerle inanmamakta o kadar haklıyım” demeye getiriyordu yani..

Melekler hakkında, doğru düzgün bir bilgisi olmayan biri, meleklerle inanmak ile hortlaklara, hayaletlere, ejderhalara, masal kahramanlarına inanmayı birbirlerine karıştırabilir.

İnsanlar, uzaylılardan cadılara, kurtadamlardan, vampirlere

kadar aslı astarı olmayan pek çok Şeye inanabiliyorlar çünkü...

Ben de çocukken, *Peter Pan*’ın gerçekten var olduğuna ve geceleri bazı iyi çocukların odalarına gelip, üzerlerine peri tozu serperek onları uçurduğuna inanıyordum. Güleceksin ama, az beklemedim ben *Peter Pan*’ı!

Bu kafası bir hayli karışık adama dönüp, “Bak!” dedim. “Ben meleklerle, insanların eskiden beri anlatıp durdukları uydurma masallardan, eski mitolojik hikâyelerden, cadı avı, kurtadam ya da yeşil renkli üç beş bacaklı ve ahırlardan inekleri kaçırıp kaçırıp Mars’a götüren saçma sapan uzaylı hikâyeleri gibi hikâyelerden duymuş okumuş ve inanmış biri değilim.

Ben meleklerle, onun bunun şunun, yazdığı ya da söylediği sözlere bakarak inanmış da değilim...

Ben meleklerle, içimden meleklerle inanmak geldi diye de inanıyor değilim...

Ben meleklerle, onları görmediğim, seslerini işitmediğim halde inanıyorum.

Ama ben sadece meleklerle inanıyor değilim...

Ben her şeyden önce Allah'a inanıyorum.

Allah'ın aramızdan seçtiği elçiler olan Peygamberlere inanıyorum.

Allah'ın peygamberlerine bir melek aracılığı ile bildirdiği ayetlerine, başta Kur'an olmak üzere insanlara gönderdiği kitaplara inanıyorum...

Bana meleklerin varlığını onlar haber veriyorlar...

O yüzden inanıyorum meleklerle...

Kalbimin sarsılmaz bir iman ile inandığı meleklerin varlığına, aklım da itiraz etmiyor...”

“Hamd bütünüyle o Allah’a aittir ki, gökleri ve yeri yoktan yaratmış, melekleri de iki er, üçer, dörder kanatlı elçiler yapmıştır. O, yarattığı şeyi dilediği gibi arttırır. Zira Allah’ın her şeye gücü yeter.”

(Fâtır Sûresi, 1. ayet)

Melekler, Kız mı Erkek mi?

*“Rahmân’ın kulları olan melekleri deşli i saydılar.
Yoksa onların yarâtlı ına tanık mı oldular? Onların bu
tanıklığı
yazılacak ve kendilerinden hesabı sorulacaktır.”*
— Zuhruf Sûresi, 19

BEN, hiçbir soru için “saçma” kelimesini kullanmam. Bana göre saçma soru yoktur. Ama yanlış soru vardır.

Ve yanlış sorulara, cevap vermek pek mümkün değildir.

Mesala şu soru doğru bir sorudur:

– Bir kardeşin olmuş, kız mı erkek mi?

Bu doğru soruya, doğru bir cevap verilir:

– Kız! (Ya da erkek!)

Şu soru ise yanlış bir sorudur:

– Taşlar et mi yerler, ot mu yerler?

Bu yanlış soruya, bir cevap veril(e)mez.

Çünkü taşlar hiçbir şey yemezler. Hiçbir şey yemeyen taşlar için de, “Et mi yerler ot mu yerler?” diye sorul(a)maz.

Daha doğrusu sorulabilir elbette ama, bu yanlış bir soru olur. Yanlış sorunun ise bir cevabı, hele hele de doğru bir cevabı olmaz.

Yanlış bir soruya verilecek tek cevap, sorunun neden yanlış olduğunu izah etmektir.

Yani şöyle:

– Taşlar et mi yerler ot mu yerler?

– Taşlar ne et yerler ne ot yerler. Taşlar cansızdır. Yemek içmek gibi şeyler canlılara ait bir özelliktir.

Gördüğün gibi aslında ben soruya cevap vermiş olmadım. Sorunun yanlış olduğunu ortaya koymuş oldum. Böylece soru kendiliğinden soru olmaktan çıkmış oldu.

Ve eğer bir soru, soru olmaktan çıkarsa, bir bakıma cevabını da bulmuş sayılır...

“Melekler kız mı yoksa erkek mi?” sorusu da, böyle yanlış bir sorudur.

Çünkü meleklerin bir cinsiyeti yoktur.

Allah, insanları, hayvanları ve hatta bir bakıma bitkileri, iki ayrı cinsiyette yarattığı halde, melekleri cinsiyetsiz olarak yaratmıştır.

Onlar ne kızdır, ne de erkek...

Bunu anlamak, insanlar için oldukça zordur. Çünkü bizim dünyamızda kızlar ve erkekler vardır.

Dünyaya kız ya da erkek olarak geliriz. Birbirlerimizle evleniriz; evlenen kızlar ve erkeklerin; ya erkek, ya da kız çocukları doğar. Çocukları olan kızlar anne, erkekler ise baba olurlar...

Ve hayat böyle, kızlı erkekli sürer gider...

Meleklerin dünyasında ise, bunların hiçbirisi yoktur.

Allah, insanlar gibi etten kemikten değil, nurdan yarattığı bu mahlûkatına, kız ya da erkek olmak gibi bir özellik vermemiştir.

Onlar ne kızdır ne de erkek! Onlar melektir.

İslam gelmeden önce Mekke’de yaşayan putatapıcılar, meleklerin varlığına inanıyorlardı ama çok yanlış bir melek inancıydı bu.

Onlar, melekleri Allah ile aralarında aracı gibi kabul ettikleri için, meleklerle tapar ve onlara kız isimleri vererek putlarını yaparlardı.

Kur’an, onların bu sapkın inanışlarını da ortadan kaldırdı:

“Rahmân’ın kulları olan melekleri de di i saydılar. Yoksa onların yaratılı ına tanık mı oldular?

Onların bu tanıklığı yazılacak ve kendilerinden hesabı sorulacaktır.” (Zuhruf Sûresi, 19. ayet)

“Âhirete inanmayanlar, meleklerle di i isimleri takıyorlar.” (Necm Sûresi, 27. ayet)

Hristiyan din adamlarına göre de melekler ne kızdır ne de erkek. Onlar sadece melektir. Ancak, günümüzdeki Hristiyanların durumu cahiliye devrinin insanlarından pek farklı değil... Çünkü kilise duvarlarına çizdikleri resimlerden, çektikleri filmlere hatta hatta çizgi filmlere kadar neredeyse her yerde melekleri bazen erkek ama genellikle de kız olarak gösterirler.

Melek denince aklımıza yusufçuk böceği gibi kanatları olan, minicik kız çocuklarının gelmesi de, bu tür filmler yüzündendir.

Bir de MELEK isminin hem bizim dilimizde hem de İngilizce (ANGEL-ANGELICA) başta olmak üzere dünyanın pek çok dünya dilinde, hep güzel ve iyi şeyleri hatıra getirdiği için kızlara verilen bir isim olması da, meleklerin sanki kızlarmış gibi düşünülmesine sebep oluyor...

Bilirsin, ne zaman okulda bir gösteri olsa, mutlaka kızlardan biri uyduruk bi kanat takıp melek rolü oynar!?

Ama başta da söylediğim gibi, bu son derece yanlış bir

düşüncedir.

Ayrıca Kur'an'ın ve Sevgili Peygamberimiz'in (asm) bize öğrettiği melek inancı ile uzaktan yakından alâkası yoktur.

Üstelik yanlış olduğu kadar da tehlikelidir. Çünkü İslamiyetten önceki o cahiliye devrinin, karanlık ve kötü inanışlarından bir inanıştır...

Biz o karanlıktan ne kadar uzaklaşırsak, aydınlığa o kadar yakınlaşır; işte o zaman nurdan meleklerle gerçek birer arkadaş oluruz...

Melekler Yaptığımız Her Şeyi Söylediğimiz Her Sözü, Attığımız Her Adımı Nasıl Yazıyorlar?

*“Onun (insanın) sağında ve solunda oturma iki melek
ş her şeyi kaydetmektedir. Ağzından ne söz çıkacak olsa,
yanında
onu gözetleyen ve kaydeden biri vardır.”
— Kâf Sûresi, 16-17-18. ayetler*

BENİM bütün okuyucularım çok meraklı. İşin aslı böyle meraklı okuyucularım olmasaydı ben de yazar ol(a)mazdım her halde.. Fakat bazıları bazılarından çok daha meraklı... Bana, “nasıl yazdığımı” soruyorlar.

“Yazmayı ilk öğrendiğim zaman daha çok kurşun kalem ile yazıyordum...” diye cevap veriyorum; gülüyorlar...

Artık ne kurşun kalemle ne o pratik ama sevimsiz tükenen tükenmez kalemle, ne de o asaletli dolma kalemle yazı yazıyorum...

Hatta Venedik'ten bi heves aldığım; çeşit çeşit uçları ve iki küçük mürekkep şişesi olan o muhteşem yazı takımı ile de pek yazdığım söylenemez...

Küçük kızımın, üzerindeki ısırılmış elma resminden dolayı “elmalı bilgisayar” dediği bilgisayarımı yazıyorum yazılarımı..

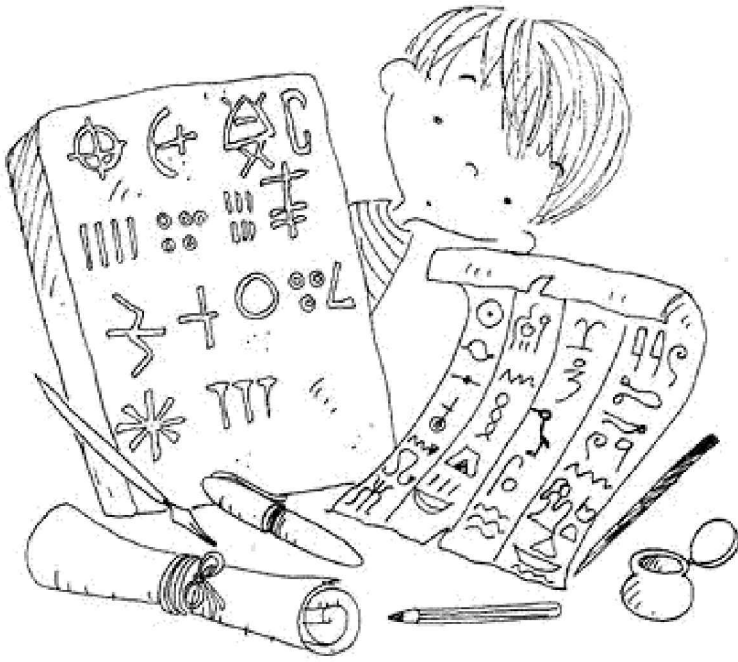
Evde olmadığım zamanlarda ise tablet ile! Onun da üzerinde ısırılmış bir elma resmi var...

Eğer yazı yazmayı ilk öğrendiğim günlerde bu elmalı makinelerle yazı yazacağımı rüyamda görsem inan(a)mazdım...

Hazır söz açılmışken, Sümerlilerin yazıyı ilk keşfettikleri o kil tabletli günlerden günümüze kadar geçen yazma maceramızı bir düşünsene!?

Allah bize yazmanın ne de çok şeklini keşfedip kullanmayı nasip etmiş öyle değil mi..?

Kil tabletler, papirüs yapraklar, kâğıt rulolar, kamış kalemler, hokkalar, divitler, kaz tüyü kalemler, kurşun kalemler, dolma kalemler, tükenmez kalemler, çat çat daktilolar, tıklar tıklar bilgisayar tuşları sessiz sedasız dokunmatik tablet klavyeleri...

Aslında bakarsan yazmak, sadece harfleri bir araya getirmekten ibaret bir şey de değildir...

“Ya nedir yazmak?”

Yazmak, kaydetmektir...

Bir hatırayı, bir düşünceyi, bir hayali, bir öğüdü, bir olayı.. unutmamak, tekrar tekrar hatırlamak ve istenildiği zaman çıkarıp gözler önüne sermek için insanlar yazarlar, yani kaydederler...

Nasıl ve ne şekilde yazdıklarının çok bir önemi yoktur aslında, mesele kaydetmektir...

Mesela plâklara sesleri kaydetmek de bir yazmaktır. Sesler eskiden bu şekilde yazılırdı. Sonradan kasetler çıktı. Ben o

kaset zamanlarının altın çağını iyi bilirim, benim gençliğimdi...

İnsanlar, ta mağara devirlerindeki duvar resimlerinden beri görüntüleri kaydediyorlar.

Bu da bir bakıma yazmaktır, kaydetmektir...

Sonra fotoğraf makineleri keşfedildi. Bir fotoğraf makinesi de fotoğraf kâğıdına görüntüleri kaydedip yazar...

İnsanlara tek bir kare görüntüyü kaydetmek yetmeyince, hareketli görüntüleri, “film şeritlerine” kaydeden makineler keşfettiler.. Böylece yaşanan önemli olayları yazmanın yepyeni bir yolu bulunmuş oldu. Bunlar ilk zamanlarda sessizdi ve renksizdi. Sonradan seslenip renklendi...

Şimdi de CD’ler ve DVD’ler var. Her şeyi onlara kaydediyoruz artık... Bunun adına da yazmak diyoruz...

Kağıda yazmak ile CD’ye yazmak arasında ne kadar çok fark var; ama ikisi de aynı işe yarıyor: yazıp kaydetmeye!

Sayfalar dolusu bilgileri, sesleri görüntüleri her şeyi bu disklere kaydediyoruz. Ama onların da zamanı geçmek üzereymiş dediklerine göre.. Çünkü artık minicik hafıza kartlarına “yazılıyor” her şey...

Biliyorum! Biliyorum! Sen bana insanların nasıl yazdıklarını sormadın! Sen bana, *Kiramen Katipleri* adı verilen meleklerin yaşadığımız sürece yapıp ettiklerimizi, söyleyip işittiklerimizi nasıl ve nereye yazdıklarını sordun.

“Melekler” dedin, “yaptığımız her şeyi söylediğimiz her sözü, attığımız her adımı nasıl yazıyorlar?”

Sana insanların kil tabletlerden tablet bilgisayarlara kadar uzanan birbirinden çok çok farklı yazıp kaydetme serüvenini, bilerek özetledim.

İnsanların dünyalarında bile yazmanın ve kaydetmenin ne de çok farklı yolları olduğunu hatırlamanı istedim...

Şimdi bi düşün, çok değil yüz-iki yüz sene öncesinin insanları bile,—bizim gibi insan oldukları halde—şu an kullandığımız yazma kaydetme şekillerini görseler, gözlerine inanamazlardı! Akılları ise, hiç almazdı...

İncecik kamıştan kalemini, mürekkep hokkasına batırdıktan sonra, kâğıdın üzerine bir elif kondurmak üzere olan bir eski zaman kâtibine:

“Bırak onları da al şu *ipad* ile yaz ne yazacaksan! Hem daha hızlı, hem daha kolay!” desek, adamcağızın her halde aklı başından giderdi...

Böyle de yazılabileceğini, ne kadar anlatırsanız anlatın, anlayamazdı...

Oysa onunla aramızda zaman farkından başka hiçbir fark yok.. O da etten kemikten bir insan.. Onun da bizim gibi elleri

parmakları var; yazacağı zaman parmaklarını kullanıyor...
Yazdıkça elleri ve gözleri bizim gibi yoruluyor..

Ama yazma şekillerimiz birbirinden o kadar farklı ki,
bizimkini anlaması mümkün değil...

Şimdi bir de melekleri düşün. Ve bizim her yaptığımızı, her
söylediğimizi her işittiğimizi, attığımız her adımı,
iyiliklerimizi ve kötülüklerimizi yazıp kaydeden Kiramen
Kâtibi melekleri..!

Onlarla aramızdaki fark, neredeyse hiçbir benzerliğimiz
olmadığı için saymaya bile gerek duymayacağımız kadar
çok...

Her şeyden önce onlar nurdan, biz etten kemikten...

Ne suya ihtiyaçları var, ne ekmeğe...

Ne soğukta üşürler, ne sıcaktan bunalırlar...

Ne hasta olurlar, ne düşüp bir yerlerini kırarlar..

Tutmak için ele, görmek için göze ihtiyaçları bile yok!?

Hiçbir şeyleri bizim hiçbir şeyimize benzemeyen
meleklerin, elbette yazmaları da bizim yazıp çizmelerimize
benzemez...

Ne kaleme ihtiyaçları olur ne de kâğıda...

Ne daktiloya, ne de bilgisayara...

Ne kameraya, ne ses kaydetme cihazlarına..

Ne kil tablete, ne de bir *ipad*'e...

Sanki biraz hafıza gibi..

Yaşadığımız şeyler, gözümüzün gördükleri, kulaklarımızın
işittiği sesler, dilimizin tattığı lezzetler ve burnumuza gelen
kokular..

Okuduğumuz mısralar, ezberlediğimiz ayetler hep

hafızamıza yazılır.

Bazen bir elma yeriz, tadı çocukluğumuzda yediğimiz elmaların tadını hatırlatır ve hafızamızın sayfaları, bir dilim elmanın tad ve kokusuyla açılıp, bizi yıllar öncesine götürür...

Meyvelerin tadları, renkleri, şekilleri, hep hafızamıza yazılır..

Çiçeklerin kokuları, birbirinden güzel renk renk desenleri

de hafızamıza yazılır; dokunduğumuzda, daha önce elimizin değdiği bütün gülleri hatırlayıveririz, gezdiğimiz bütün gül bahçelerini, kokladığımız cümle goncaları...

Hayatımız boyunca karşılaştığımız iyiliklerin hoş anıları, neşeli günlerin mutlulukları ve kötü zamanların üzüntüsü de hafızamıza yazılır...

Kavuşmaların sevinci, ayrılıkların hüznü hep hafızamıza...

Yaptığımız iyilikler de hafızamıza yazılır, ettiğimiz kötülükler de...

İnsanlar, yazmanın ve kaydetmenin bunca çeşidini kullanıyorken, hafızamız bunların hiçbirine benzemeyen bambaşka bir şekilde yazıp kaydediyor. Onun ne kaleme ihtiyacı var, ne de kağıda... Ne bir kameraya benziyor, ne de bir ses alma cihazına.. Hatta, ne de bilgisayara...

Hafızayı düşününce, melekler nasıl yazıyorlar? Kalem kâğıtla mı, daktiloyla mı, bilgisayarla mı?” diye sormanın pek bir anlamı kalmadı değil mi?

“Allah, bizim gibi etten, kemikten yarattığı insanlara, hafıza gibi bir yazıp kaydetme özelliği vermiş ise, kim bilir bize hiç benzemeyen, nurdan yarattığı melek mahlûklarına, nasıl bambaşka bir yazma ve kaydetme özelliği vermiş?” diyebiliriz rahatlıkla..

Eğer hâlâ daha, “İyi ama o bambaşka özellik acaba nasıl bir şey” diye merak ediyorsan geriye verebileceğim tek bir cevap kalıyor:

“Bilmiyorum ben melek değilim! Melek olmayan bilemez...”

Aslına bakarsan düşünmemiz gereken asıl şey, meleklerin nasıl yazdıkları değil de, ne yazdıkları olmalı! Sence de öyle değil mi?

Ne yazıyor bu melekler?
Ne yapıyorsak onu yazıyorlar...
İyi ya da kötü...
Ne söylüyorsak onu yazıyorlar..
Doğru ya da yanlış..

* * *

Sevgili Peygamberimiz'in (asm) bizlere bildirdiğine göre,
Yüce Allah, yazıcı meleklerine şöyle buyurur:

“Kulum bir kötülük yapmak istediğinde onu yapıncaya kadar yazmayın. Yaptığında da sadece bir günah yazın. Eğer o kötülüğü Benden dolayı terk ederse, bir iyilik yazın.

Eğer iyilik yapmak ister de yapmazsa bir sevap yazın. Eğer yaparsa, on mislinden ba layarak, yetmi bir misline kadar sevap yazın...”

(Buharî, Rikak, 31; Tevhid, 35; Müslim, İman, 203; Tirmizî)

Azrail: İyi mi Kötü mü?

*De ki: Sizin için görevlendirilen ölüm meleği sizi öldürür;
sonra da Rabbinizin huzuruna çıkarılırsınız.*

— Secde Sûresi, 11. ayet

MELEK kelimesini duyduğun zaman aklına kötü bir şey geliyor mu? Kötülük yapan bir kimse için “Melek gibi birisi” der misin hiç?

Bir katili, bir caniyi, bir hırsız, bir haini, acımasız bir canavarı, korkunç bir yaratığı tarif etmek için asla kullanmayacağımız bir kelimedir melek!

Ama öpmeye kıyamayacağımız pespembe yanaklarıyla bize gülümseyen bir bebeği gördüğümüzde “Melek gibi” deriz.

Başkalarına iyilik yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan, düşeni tutup kaldıran, acıkanı doyuran, ağlayanların gözyaşlarını silen, çocukları sevindiren ve bütün iyi şeyleri

yapmaya gayret eden insanlar için de, aklımıza gelen ilk cümle “Melek gibi” olur.

Dünyanın bütün dillerinde karşılığı olan, en güzel kelimelerden biridir melek!

Ve Azrail bir melektir!

Tıpkı vahiy meleği *Cebrail* gibi bir melektir.

Allah’ın emriyle, her bahar mevsiminde dağlara ovalara, bağ ve bahçelere, ilmekleri çiçeklerden, meyvelerden, buğday tanelerinden örülmüş bereketli örtüsünü seren, *Mikail* gibi bir melektir.

Kıyametin kopacağı ânı, insanların tek tek yeniden diriltileceği zamanı haber veren, *İsrafil* gibi bir melektir.

Uykusunda gülümseyen bebeklerin gördüğü melekler gibi bir melektir.

Kar tanelerini, yağmur tanelerini gökyüzünden usul usul yeryüzüne indiren melekler gibi bir melektir.

Kuşlara şarkılar öğreten, karıncalarla koşuşan arılara yollarını gösteren, koca gözlü koca kafalı ineklerin kulağına eğilip, “Allah’ın emriyle sakın ol da şu küçük kız çocuğu rahat rahat sütünü sağıp kovasını doldursun!” diye fısıldayan melekler gibi bir melektir.

Ama onun vazifesi, Peygamberlere vahiy getirmek, bebeklere ninniler söylemek, bahçelere çiçekli, leziz ve bereketli sofralar kurmak, kar ve yağmur tanelerini yere indirmek, kuşlara arkadaş, arılara yoldaş olmak değildir.

Azrail, ölüm meleğidir.

Ve şu dünya hayatının en son anında bile olsa, hepimizin eninde sonunda mutlaka yüzünü göreceği bir melektir.

Azrail bir melektir ve melek, iyilik, güzellik, saflık, doğruluk demektir.

Onun adını duyduğumuzda içimizin ürpermesi, biraz da, şu çekinmeden sağa sola, meleklerin, peygamberlerin hatta

hatta Allah'ın resmini kafalarına göre uydurup uydurup çizen kendini bilmezler yüzündendir.

Çünkü onlar, Azrail'i elinde olgun buğday başaklarını biçmeye yarayan keskin bir orak taşıyan, ve kapkara bir cübbe giyen, korkunç kurukafası kukuletasının içine gömülmüş sırtarak yüzümüze bakan bir iskelet olarak çizerler.

Karikatürlerde, eski ressamların karanlık Orta Çağ tablolarında ve korku filmlerinde sık sık ortaya çıkan bu ucubenin, elbette Allah'ın dört büyük meleğinden biri olan Azrail Aleyhisselam ile uzaktan yakından bir alâkası yoktur.

Hem bir kere kimsenin Azrail'i gördükten sonra oturup onun resmini çizecek, ya da başkalarına ölüm meleğinin nasıl bir varlık olduğunu tarif edecek vakti olmaz. Her şeyden önce Azrail Aleyhisselam'ın, yani Ölüm Meleği'nin iki farklı yüzü vardır...

Azrail'in İki Farklı Yüzü

Azrail Aleyhisselam'ın güzel yüzü sadece Allah'ın iyi kullarına gözüktür. Hayatı boyunca Allah'a ve Peygamberine iman etmiş, iyi işler yapmış, kimseye zarar vermemeye gayret etmiş, bilerek bir karıncacığın üzerine bile basmamış, küçük ya da büyük bir takım hatalar yaptıysa da, bunlar için tövbe etmiş ve pişmanlık duymuş imanlı insanlar, bu dünyadan ayrılacakları zaman son anlarında Azrail'in gülen güzel yüzüyle karşılaşır.

Ölüm meleği onların karşısına böyle çıkar.

“Haydi bakalım! Bu dünyadaki vazifeni bitti. Allah'ın emri geldi. Gel seni sonsuza kadar yaşayacağın Cenneti seyretmeye

götüreyim. Bu dünyanın sıkıntılarından kurtuldun artık!” der.

Ve Sevgili Peygamberimiz’in (asm) ifade ettiği gibi, onun ruhunu terayağından kıl eker gibi, eskimiş, hastalanmış, acılar içinde kıvranan bedeninden kolayca ekip çıkarır.

Fakat bir de madalyonun öteki yüzü vardır. Ve madalyonun öteki yüzünde, Azrail’in öteki yüzü görünür.

İşte bu, Ölüm Meleği’nin korkunç olan yüzüdür.

Derler ki, İbrahim Peygamber Azrail’in kötülere görünen korkunç yüzünü görmek istemiş ve:

“Bana öyle bir görün bakalım” demiş.

Azrail:

“Benim o yüzümü görmeye sen dayanamazsın” diye cevap vermiş.

Fakat İbrahim Peygamber ısrar edince, ona korkunç yüzünü göstermiş.

Ve ateşe atılırken bile korkmayan İbrahim Peygamber, Azrail’in o korkunç yüzünü—ama sadece kötülere görünecek olan o korkunç yüzünü—görünce düşüp bayılmış...

* * *

Ölüm Meleği’nin—inşaallah—hiçbirimize, hiçbir zaman görünmeyecek olan bu korkunç yüzü, sadece Allah’ın sonsuz varlığını, sonsuz kudretini sınırsız şefkât ve merhametini inkâr eden kâfirlere, insanlara türlü türlü zulümler yapan zalimlere, mesela kan dökücü canilere, kendi menfaatleri için, çocukların üzerlerine kurşun ve bomba yağdıranlara, yetim ve öksüzlerin mallarını ellerinden alan hırsızlara, türlü

yalanlarla insanları birbirine düşüren hainlere, Allah'ın Peygamberlerini ve kitaplarını yalanlayanlara, görünecek.

Çünkü Allah, dünyada yaptıkları zalimlikleri onların yanına bırakmayacak. Bırakıp da, onların elinden zulüm gören masumlara haksızlık etmeyecek!

İşte Azrail Aleyhisselam, hayatını böyle zalimliklerle geçirenlere, güzel melek yüzüyle değil, o korkunç yüzüyle görünür ve yaptıklarının cezasını çecekleri günlerin geldiğini, onlar böylece anlamış olurlar.

Artık ağlamak sırası masum, zayıf ve mazlumlardan, zalimlere geçmiştir.

Ve sonsuza kadar da onlar ağlayacak, ötekiler gülecektir.

Güvenilir bir yol arkadaşı: Azrail

Azrail Aleyhisselam'ın sadece kötülere göstereceği kötü yüzünden Rabbimiz'e sığınıp, onun sadece Allah'ın iyi kullarına görünecek olan güzel ve dost yüzünü görmeyi ümit edelim.

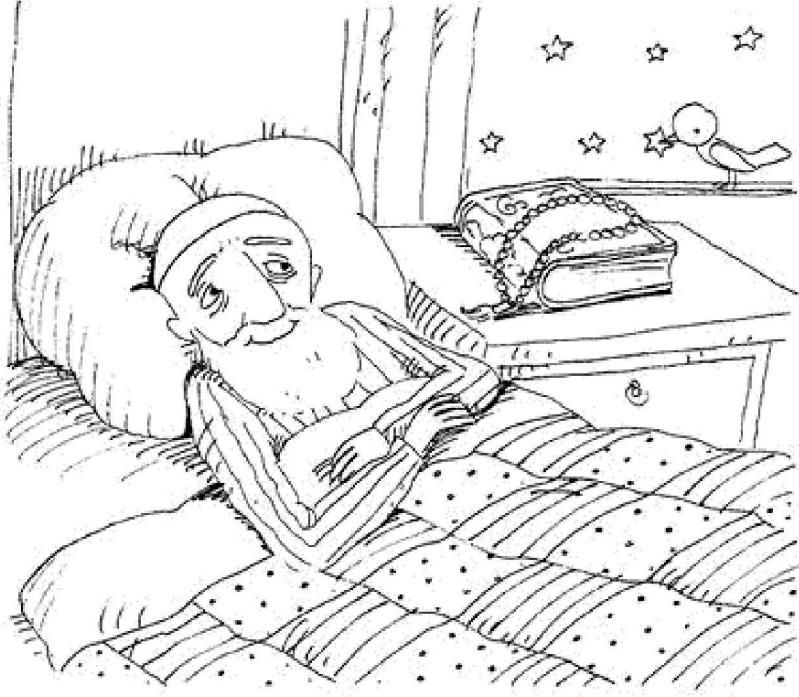
Çünkü bu dünya hayatının sonunda bizi bekleyen uzun bir yolculuğumuz var. Ve o yolculukta bize güvenilir bir yol arkadaşları gerek.

Melek Azrail, o güvenilir yol arkadaşlarından birisidir. Bedenimizden ayrılan ruhumuz, kendisini, onun emin ve güvenilir nurdan kanatları arasında bulur.

Bu tıpkı, annelerimizin karnındaki o dar ve karanlık yerden çıktığımız anda, kendimizi en çaresiz ve en zayıf anımızda, işini iyi bilen güvenilir ve şefkatli bir ebe annenin kollarında bulduğumuz ana benzer.

İşte ölüm ile doğum arasındaki benzerliklerden birisi daha!

Ebe anneler, bizim dünyaya gelmemize nasıl yardımcı oluyorlarsa; Ölüm Meleği de, ruhumuzun, yaşlı, ya da hasta bedenimizden ve dünyadan çıkıp, bambaşka bir aleme gitmemize yardımcı olur.

O, bizim en kıymetli varlığımız olan ruhumuzu teslim etmemiz için, Rabbimizin baş ucumuza gönderdiği güvenilir bir melektir.

Bir ebenin yeni doğan bebeği, yumuşacık örtülere usulca, incitmeden sarıp sarmalaması gibi, ruhlarımızı sarıp sarmalar ve ebediyen yaşayacağımız gerçek vatanımız olan Cennetin sonsuz güzellikteki bahçelerini, bir süre seyredeceğimiz âlemlere götürür...

İşte bu yüzden Müslümanlar, Allah'a, Peygamberimize ve Kur'an'a iman etmiş müminler, Azrail Aleyhisselam'ı, tıpkı öteki melekler gibi cidden sevmelidirler ve zaten severler...

Kaç tane Azrail var?

Her gün binlerce insan ölüyor. Sadece bu kadarı olsa neyse de, yeryüzünü şenlendiren milyonlarca canlı da her gün hayata veda ediyor.

Büyük ormanlarda filler, savanlarda aslanlar, zebralar, antiloplar..

Denizlerde balinalar, yunuslar, uskumrular, denizyıldızları... Ağaç dallarında kuşlar...

Çöllerde akrepler..

Kutuplarda penguenler..

Kovanlarda arılar, ayak altında solucanlar, karıncalar, kakalaklar...

Ve serin eylül akşamları, ihtiyar bir armut ağacının dalları arasında, türkücü ağustos böcekleri ölüyor...

Tüm canlıların ruhlarını Ölüm Meleği alıyorsa,—hadi hayvanları bir kenara bırakalım—aynı anda ölen bunca insanın ruhunu bir tek Azrail nasıl alabiliyor?

Melekler nurdan yaratılmış varlıklardır. Bu yüzden etten, kemikten, yaratılan varlıklar gibi bir anda sadece bir tek yerde olmak zorunda değillerdir. Bir anda başka başka yerlerde de olabilirler. Şimdi sana bir misal vereyim:

Güneşin kendisi atomlardan yaratılan maddeden bir varlıktır. Fakat etrafına ışık saçtığı için, biraz da nurdan bir varlık sayılır.

Güneş ışığı dünyayı aydınlatırken, aynı anda, öteki gezegenleri de aydınlatmaktadır.

Dünyayı aydınlatan güneş ışığı, yeryüzünün bütün çiçeklerinin yapraklarında, sıcaklığı ve ışığının renkleri ile görünür. Bütün canlıların gözbebeklerinde parıldar.

Bir yerde olması bir başka yerde olmasına engel olmaz.

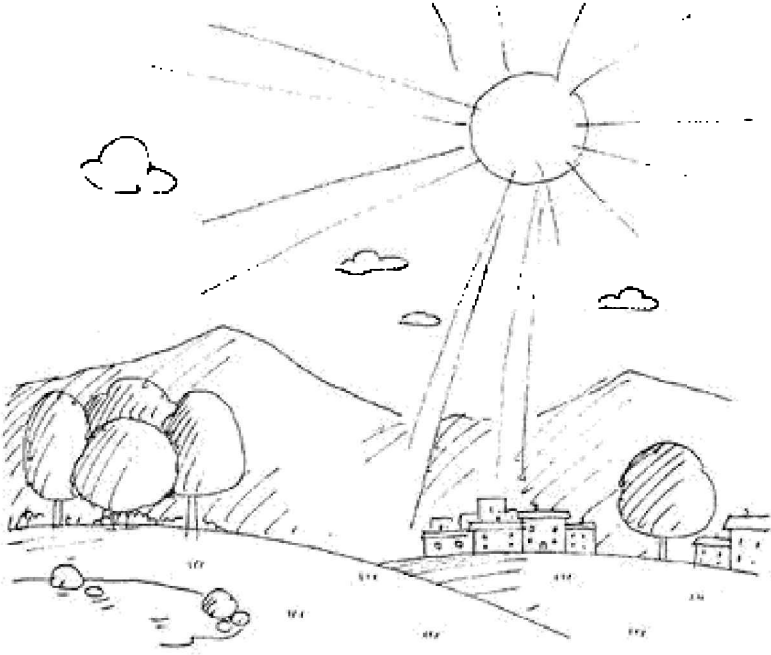
Denizleri de aydınlatır, dağları da..

Böcekler de onun ışığı ile görür, bebekler de...

Ağaçları da ısıtır, sırtımızı da..

Işık saçan bir madde olan güneş bile böyle ise, melekler gibi sadece nurdan yaratılmış varlıklar, aynı anda sayısız yerde olabilirler elbette...

Hem, televizyon gibi bir aletin hemen her evde bulunduğu bir çağda, aynı anda binlerce, yüzbinlerce farklı yerde görünmeyi anlamak elbette çok daha kolaydır..

Bundan iki yüz yıl kadar önce bir adam çıksa ve insanlara:

“Bir gün gelecek sultan sarayda konuşacak, ama onu milyonlarca insan, evlerinde görüp işitecek!” dese, o zavallılığı tuttukları gibi içinde sadece ahmakların yaşadığı bir kasabaya gönderirlerdi. Bugün ise, ne kadar sıradan bir şey o söyledikleri...

Bu iki örnek sanırım Azrail Aleyhisselam’ın nurdan yaratılan bir melek olduğu için aynı anda sayısız yerde olabileceğini, binlerce insan ve canlının ruhunu alabileceğini anlamana yardımcı olmuştur.

Fakat şunu da ilave etmem gerekiyor:

Bazı İslâm büyükleri, hadislerden ve ayetlerden çıkardıkları yorumlardan, Allah’ın ruhları almak için yarattığı Ölüm

Melekleri'nin sayılarının çok olduğunu, Azrail Aleyhisselam'ın ise, bunların başı olduğunu söylemişlerdir.

Her işin en doğrusunu, elbette meleklerin de insanların da yaratıcısı, hayatı da ölümü de veren, Allah bilir...

Münker ve Nekir: Dost mu, yoksa Düşman mı?

*“Korkmayın ve üzölmeyin. Size vaad edilen Cennetle sevinin.
Biz dünya hayatında da, ahirette de sizin dostunuzuz....”*
— Fussilet Suresi, 30. ayet

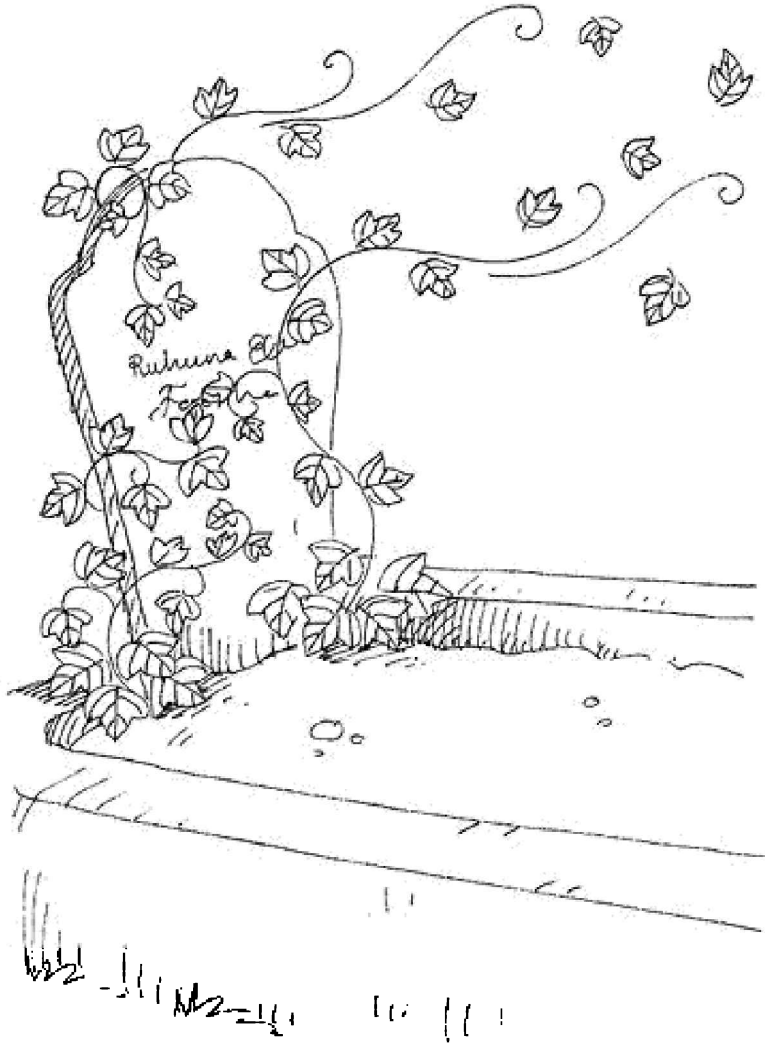
SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZ’İN (asm) bize haber verdiğiine göre, öldükten sonra dünyadan ayrılıp kabir âlemine giren ruhumuz, bu yeni âlemde ilk önce iki melek tarafından karşılanır. Bu meleklerden birinin adı *Münker*, diğzerinin adı ise *Nekir*’dir.

Münker ve Nekir, bu yeni âlemdeki ilk anlarımızda, sana cevap vermesi çok kolay gelecek bir iki soru sorarlar.

“Rabbin kim?”

“Peygamberin kim?”

“Senin dinin hangi din?”

Gördüğün gibi bu sorulara cevap vermek Allah'ı, Peygamber Efendimiz'i (asm) ve dinini bilen birisi için, gerçekten de kolaydır.

Melekler, doğru cevapları aldıktan sonra:

“Biz zaten senin böyle cevap vereceğini biliyorduk!” derler ve mutlu olurlar.

Çünkü melekler müminleri severler.

Allah’ı bilen, Peygamberini seven ve tanıyan insanlar, her zaman meleklerin dostudur.

Elbette melekler de onların dostudur.

Müjde! Müjde!

Meleklerle dost olduğumuz ortaya çıktıktan sonra, bizi büyük müjdeli bir haber beklemektedir. Bu müjdeli haber, dünya hayatı boyunca aldığımız bütün müjdeli haberlerden çok daha sevindiricidir.

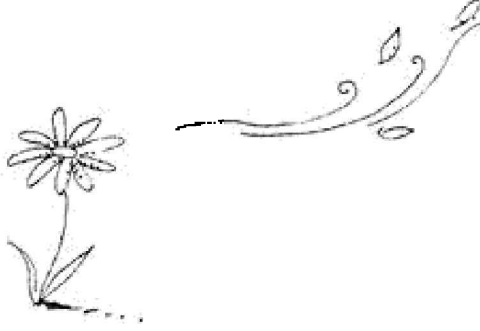
Münker ve Nekir, bu iki aziz dost, inşaallah o kabir âleminde görüp şahit olacağımız melek yüzlerindeki apaydınlık bir gülümsemeyle, bize Cenneti kazandığımızı müjdelerler.

O andan sonra, kabir âlemi bizim için Cennet bahçelerini seyredeceğimiz mis kokulu bir saray gibi olur. Ve orada ta kıyamet saatine kadar, Cennette keyif süreceğimiz sarayları, altından ırmaklar akan köşkleri ve Cennetin güzellikleri bugünkü aklımıza sığmayacak bahçelerini seyrederiz. Büyük bir kalp huzuru ile, yine şenlikli Cennet hayatına dair rüyalar göreceğimiz tatlı uykulara dalarız...

İşte bak, hem bizim, hem de meleklerin Rabbi olan Allah, Kur’an’da bunu bize nasıl bildiriyor:

“Rabbimiz Allah’tır” deyip sonra da imanlarında sadık kalanlara, ölümleri sırasında melekler iner ve derler ki:

“Korkmayın ve üzülmeyin. Size vaad edilen Cennetle sevinin. Biz dünya hayatında da, ahirette de sizin dostunuzuz....” (Fussilet Suresi, 30. ayet)

Yanlış cevap verenlere ne olacak?

Yanlış cevap verenler, ya da hiç cevap veremeyenler de olacak maalesef...

Şu dünya hayatından gelip geçen insanların bazıları, yerlerin ve göklerin türlü türlü nimetlerinden yeyip içtikleri, gezip tozdukları halde, bütün bunları yaratan Rablerine karşı son derece nankörce davranırlar...

Hiçbir nimeti Allah’tan bilmezler..

“Tesadüfen oluyor, kendi kendine çıkıyor, tabiat yapıyor..” derler.

Gözleri vardır ama hiçbir nimet üzerinde Allah’ın sanatını görmezler..

Kulakları vardır ama ne peygamberleri dinlerler, ne de kitapları..

Akılları vardır ama, hiçbir şeyin kendi kendine olamayacağını bildikleri halde, yerlerin ve göklerin tüm

güzelliklerinin, kendi kendine oluştuğunu söylemekten çekinmezler...

Ve onlara, “Rabbin kim?” diye sorulduğunda verecek hiçbir cevapları olmaz.

      hayatları boyunca Rablerini hiç merak etmemişler, hiç aramamışlar, hiç düşünmemişlerdir..

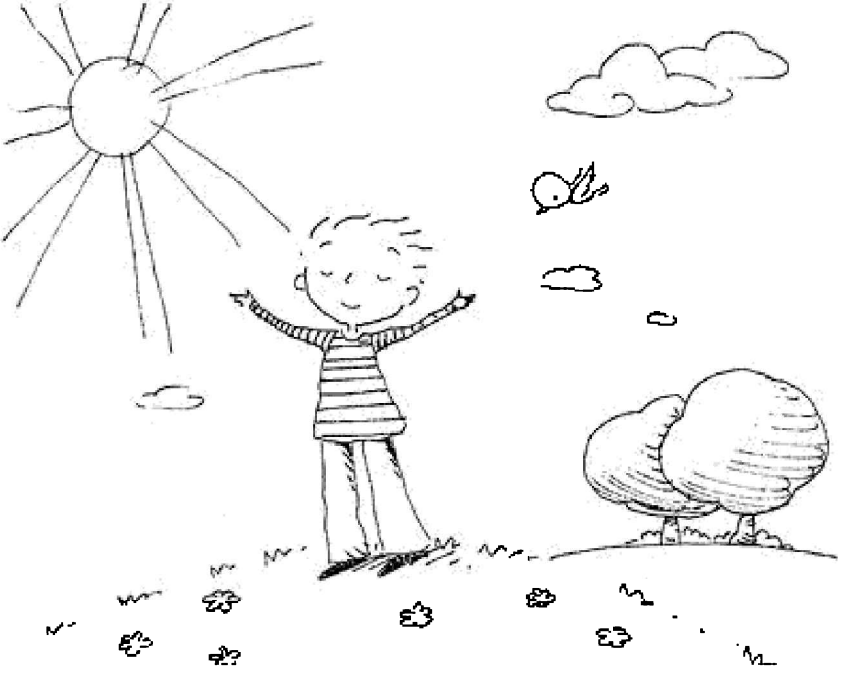

Oysa Allah, yaşadıkları sürece kalplerinin kapılarını kimbilir kaç kere  aldırmıştı...

Bazen tatlı serin sabahlarda  ten bir bülbülün sesiyle...

Bazen mis kokulu kadife karanfillerle, altın kalpli papatyalarla bezeli bir bahar mevsimi ile...

Bazen, masmavi göklerde kuş tüyü gibi hafif göründükleri halde, milyonlarca ton suyu dökmeden dağıtmadan alıp götüren bulutlarla...

Geceleri semaları süsleyen yıldızlarla...

Gündüzleri güneşin bütün aydınlığı ile...

Denizlerde kaynayan balıklarla...

Üstlerinden kanat çırparak geçen kuşlarla...

Rengarenk bir kelebek kanadı ile...

Ağaç dallarından sofrasına kadar uzanan meyvelerle... Nar ile, incir ile, üzüm ile..

Toprağın bağrından birbiri ardına fışkıran, birbirinden leziz ve faydalı nimetler ile...

Buğday ile, mısır ile, bezelye taneleri ile...

Aynaya her baktığında gördüğü kendi bedeninin mükemmel yaratılışı ile...

Hücre hücre, atom atom inşa edilen muhteşem hayvanlar alemiyle...

Karıncalar ile arılar ile burunlarının üzerinde vızıldayan karasinekler ile..

Annelerin karınlarında adım adım, safha safha yaratılan bebeklerle...

Allah, yerlerde ve göklerde yarattığı bütün mucizelerle çalar onların kapılarını...

Her şey, “Bize bir bak!” der. “Bütün bunlar tesadüfen, kendi kendine olabilir mi?

Sence bütün bu güzellikleri yaratan bir Allah olmalı değil mi?

Düşünsene! Akıl etsene! Baksana!”

Ancak onlar ne görürler, ne dinlerler, ne akıl ederler...

Allah’ı tanımamak, O’nun varlığına inanmamak, O’nun Peygamberine (asm) itaat etmemek, O’nun emir ve yasaklarına uymamak için direnir de direnirler..

Ne peygamberlerin sözlerine kulak verirler, ne de Allah’ın kitaplarını ciddiye alırlar..

Bile bile kötülük yaparlar. Yaptıkları kötülüklerden hiç vazgeçmezler.

Ve yeryüzünde yaşayan her insan gibi, bir gün hayatları sona erip, kendilerini kabir âleminde, Münker ve Nekir’in karşısında bulduklarında, hiçbir soruya cevap veremezler..

Çünkü sorular, hiç çalışmadıkları yerden çıkar karşılırlarına, Münker ve Nekir sorar:

“Rabbin kim?”

“Peygamberin kim?”

“Dinin hangi dindir?”

Bilemezler...

Ve elbette bilenlerle bilmeyenlerin durumu aynı olmaz.

Münker ve Nekir, Allah’ın iyi kullarına ne kadar dost iseler, Allah’ı inkâr eden, Peygamberleri yalanlayanlara da o kadar düşmandırlar.

Onlara hoşgeldin denilmez..

Onlar Cennet ile müjdelenmezler...

Kabir âleminde mis kokulu Cennet bahçelerini seyredecek değillerdir...

Kabir âlemi mümin için ne kadar güzelse, onlar için de, o kadar kötüdür...

Ve onlar için ne kadar kötüyse, müminler için de, o kadar güzeldir..

Allah’ım! Bizleri kabir âleminde yanımıza gelecek Münker ve Nekir adlı iki görevli meleğinin dost bildiği kullarından eyle!

Onların sorularına en güzel ekilde cevap vermeyi bizlere nasip et!

Kolaycana, “Rabbim Allah! Peygamberim Efendim, Peygamberlerin sonuncusu Muhammed Resulullah, kitabım son kitap Kur’an, dinim de Rabbimin en güzel ekilde tamama erdirdiği İslam’dır. Bu sorular kolaydır. Ba ka sorunuz varsa onları da sorun ey mübarek arkadaş lar!” diyebilmeyi nasip et hepimize...

Bizi oralarda mahcup etme!

Kabir âlemini bizler için, güzel kokulu meyvelerle ve nimetlerle dolu Cennetlere giden dümdüz, kısa ve sıkıntısız bir yol yap...

Amin...

Melekler mi Üstün İnsanlar mı?

“Hatırla ki Rabbin meleklerle: Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım, dedi. Onlar: Bizler hamdinle seni tesbih ve seni takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökcek insanı mı halife kılıyorsun? dediler.

Allah da onlara: Sizin bilemiyeceğinizi herhalde ben bilirim, dedi.”

— Bakara Sûresi, 30. ayet

BAZI İNSANLAR bazı sorulara genelde ezbere cevaplar verirler, ezbere yani pek öyle düşünmeden... Şunun gibi mesela:

- Melek olmayı ister miydin?
- Ah tabii çok isterdim! Kim istemez ki?!
- Peki bir melek olmak nasıl bir şey?
- Melek olmak mı?
- Evet! Çok isterdim dediniz ya...
- Bilmem ki nasıl bir şey..
- Hiç mi biliyorsun?
- Hiç! Nerden bileyim, melek olmanın nasıl bir şey olduğunu, ancak melekler bilir..
- Peki o zaman “Melek olmak ister miydiniz?” diye sorduğumda neden, “Ah evet çok isterim!” diye cevap verdiniz..
- Yaniiii... İyi birşey olduğunu düşünüyorum. O yüzden! Ezbere cevap, böyle bir şey işte...

Bu kitabın başından beri meleklerin türlü özelliklerinden söz ediyorum. Sanırım içinden “Ben de melek olsaydım ne iyi olurdu!” dediğin zamanlar da oldu. O yüzden bana bu soruyu sordun.

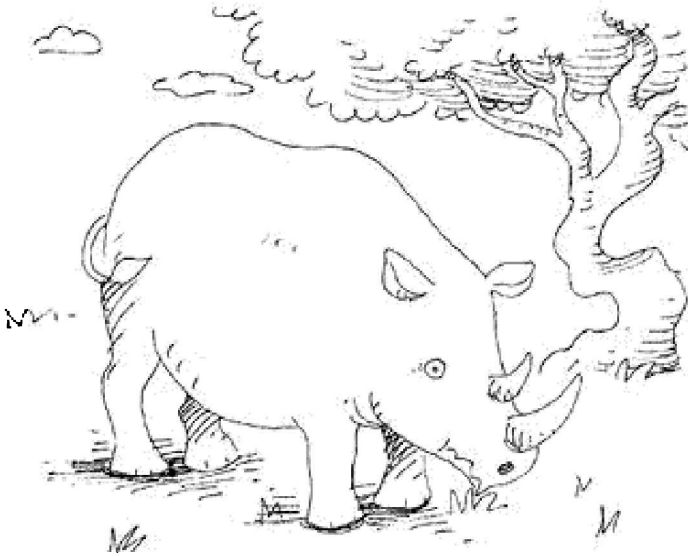
Melek olmanın iyi bir şey olduğuna şüphe yok. Ama bu, insan olmaktan daha iyidir anlamına mı geliyor acaba!?

Melekler, insanlardan daha mı üstün?

Elbette ben de melek olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama insan olmanın nasıl bir şey olduğunu, bunca yıllık tecrübelerime dayanarak, az çok bildiğimi zannediyorum.

Ve melek olmak için bile, insanlığımdan vazgeçeceğimi hiç zannetmiyorum...

Çünkü insan olmaktan memnunum ve beni insan olarak yaratan Rabbime hamd etmekteyim...

Bana göre bir karınca olmak karınca için, bir kılıç balığı olmak kılıç balığı için, bir gergedan olmak gergedan için, bir karanfil olmak karanfil için, bir nar ağacı olmak nar için iyi olduğu gibi, bir insan olmak da, insan için iyidir...

Bu durumda elbette, bir melek de melek olmaktan memnundur.

Öyleyse “İnsanlar mı üstün, yoksa melekler mi üstün?” sorusuna, insanlar ya da melekler diye cevap vermeyelim de, insan olmak ile melek olmak arasındaki farkları aklımızın erdiği miktarda sayıp, önümüze koyalım...

Melekler ile insanlar arasındaki en büyük fark, onların Allah'ın kendilerine verdiği görevleri hiç itirazsız yerine getirmeleridir.

Bir melek, görevinin dışında bir iş yapmanın arzusunu duymaz, kendisine verilen görevi yapmamayı, ihmal etmeyi düşünemez ve isteyemez bile... Melekler, tamamen masum ve günahsız kullarıdır Allah'ın...

Günah işleyemezler, Rablerine isyan edemezler, Allah'ın sevmediği hiçbir işi yapamazlar...

Onların dünyasında, böyle şeylerin adı bile anılmaz...

İnsanlar için durum farklıdır. Allah bizi hiçbir konuda zorlamaz. Öyle ki bir insan, Allah'a iman etmek ile etmemek arasında bir tercihde bile bulunabilir.

Sende biliyorsun ki insanların bir kısmı Allah'a inanıyorken bir kısmı O'nun varlığını inkâr eder. Sadece inkâr etmekle kalmayıp, başkalarının da Allah'a iman etmesine engel olmaya çalışan insanlar bile vardır dünyada...

Allah, insanları bu konuda özgür bırakmıştır. Biz ya imanı seçeriz, ya da inkârı...

Allah’a ibadet etmek yahut etmemek, insanlara iyilik etmek yahut etmemek, hatta kötülük etmek, yalan konuşmak, yahut her zaman doğru sözlü olmak.. bütün bunlar arasında, insan kendi tercihini yapar...

Ya aydınlığın peşinden gider, ya da karanlığın... Sonunun nereye varacağını bile bile, iki yoldan birini seçer insan.

Ya Cennete çıkar yolu, yahut Cehenneme...

“Öyleyse melek olmak iyiymiş! Neden melek olmayı istemeyeyim ki!?”

Bence hemen karar verme...

Aramızdaki büyük fark

Bir sınav düşün. Sorular var bildiğin gibi, ama cevaplar farklı. Daha doğrusu sadece tek bir cevap şıkkı var ve o da doğru cevap!

“Garip bir durummuş..”

Sen ister istemez o tek şıkkı işaretlemek zorundasın. Bu durumda “Soruyu bildim!” diyebilir misin?

“Aslında pek bildim sayılmaz..”

Neden, çünkü başka bir alternatifin yoktu. Yani doğru seçeneği, yanlışlar arasında bulup seçmediğin için, doğruyu seçmiş olmadın.

“Böyle bir sınav olmaz zaten!”

Olsa da, doğruyu işaretlediğin için kimsenin sana aferin demesini bekleyemezsin. Bu sınavın sonunda kimse sana not vermez.

Doğru şıkkı işaretlemiş olmanın kıymetli bir şey olması için, senin onu yanlışlar arasından seçmiş olman gerekir.

Bu örnek, meleklerle aramızdaki büyük farkı biraz olsun

anlamamıza yardımcı olacaktır.

Biz, meleklerin yaratıldıkları günden beri yapıp ettikleri doğru, iyi ve güzel şeyleri; yanlış, kötü ve çirkinlerin arasından seçerek yaparız.

Kötülüğe direnir, iyilik yaparız...

Kılmamak varken, namaza koşarız...

Yalandan kaçır, doğruyu söyleriz...

Haramdan uzak durur, helalle yetiniriz...

Yani bizim karşımızda, doğru seçenekten başka, yanlış seçenekler de vardır.

Bu yüzden, ibadetlerimiz, güzel davranışlarımız ve yaptığımız iyilikler; meleklerinki ile kıyaslandığında daha kıymetlidir. Bizim bu küçük gayretlerimiz, çalışıp çabalamalarımız ödüllendirilir...

Karşılığında bize Cennetler vaad edilir...

“Erkek olsun, kadın olsun, mü’min olarak kim güzel bir i yaparsa, Biz ona temiz ve ho bir hayat ya atırız; ödülleri de yaptıklarından daha güzeliyle veririz.”

(Nahl Sûresi 97. ayet)

Melekleri geçmenin yolları

Allah’ı bilmek ve tanımak konusunda melek olmanın, insan olmaktan çok büyük avantajları vardır.

Onlar Rablerini doğrudan doğruya bilirler.

Yaratıldıkları ilk andan itibaren, kelimenin tam anlamı ile gerçek birer kuldur melekler...

Ne anne, ne baba, ne çocuk, ne öğrenci, ne öğretmen, ne müdür, ne işçi, ne başka bir şey...

Melekler sadece kuldur...

Her sözleri tesbih, her halleri ibadettir...

Alınları secde etmekten, dizleri bükülmekten, dilleri Allah Allah demekten yorulmaz meleklerin...

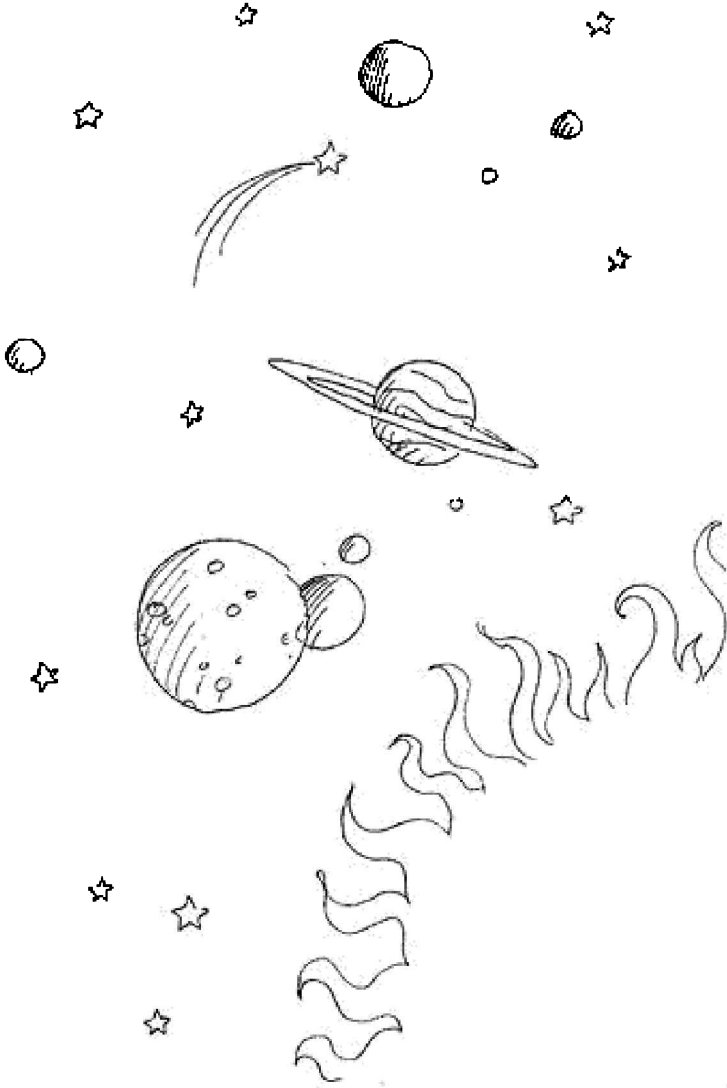
Allah'ın yıldızlardaki saltanatını da apaçık görürler, atomlardaki, kudretini de...

Bu alemini de bilirler, öteki alemleri de...

Onlar, Rablerine sonsuz büyük bir sadakatle itaat eden kullardır.

Allah'ı bilmek ve O'nu tanımak konusunda biz meleklerle yarışamayız.

Ama onlar da bizimle yarışamaz..!

“Neden? Melekler karşısında nasıl bir avantajımız var?”

Susarız ve acıkırız...

“Bu mu avantaj!?”

Evet, Allah'ı gereği gibi tanımamız için, hem de çok büyük bir avantaj...

Allah'ın güzel isimlerinden bir tanesi de REZZAK'tır. Rezzak, rızık veren, yediren içiren, türlü türlü sofralar açan, dalların elleriyle kullarına tatlı şirin ve faydalı meyveler uzatan, yarattığı bütün canlılara, ağızlarının tadına, midelerinin ihtiyacına göre rızıklar veren demektir.

Melekler de Allah'ın Rezzak olduğunu bilir, biz de biliriz...

Ama biz daha iyi biliriz...

Çünkü rızka muhtaç olan bizleriz...

Susuzluktan bizim dilimiz damağımız kurur, açlıktan bizim midemiz guruldar...

Zeytinin, incirin, narın tadını biz biliriz...

Balın, kaymağın, sütün kıymetini biz biliriz...

Ekmeğın, bir tas tarhana çorbasının, erik hoşafının, nohutlu pilavın, kızarmış patatesin.. aç bir mideye ne iyi geldiğini biz biliriz...

Dondurmanın tadını, limonatanın serinliğini, ayranın ferahlığını, kızarmış köfte kokusunun insanın aklını başından nasıl aldığını, tereyağında yumurtanın, hamsi buğulamanın ne leziz bir nimet olduğunu.. melekler nereden bilecekler? Ama biz biliriz..

Melekler acıkmaz, melekler susamaz, meleklerin canı yeşil erik, karadut çekmez...

İşte bu yüzden biz “Bismillah” ile oturduğumuz sofralardan, gönül dolusu bir minnet ile “*Elhamdü lillâhillezî et’amenâ ve sekânâ ve cealenâ müslimîn!..*”^[1] diyerek kalkarız.

“Ey bizi nimetler ile sarıp sarmalayan, pek güzel, pek latif, pek leziz, pek şirin, türlü türlü nimetleri yedirip içiren Rabbimiz!” deriz.

“Bize küçücük misallerini gösterdiğin bu leziz nimetlerin

Cennet bahçelerindeki asıllarını da göster.. Burada bize tattırdığın leziz nimetleri orada da yedir!”

Melekler sevinç içinde dualarımıza aminler söyler...

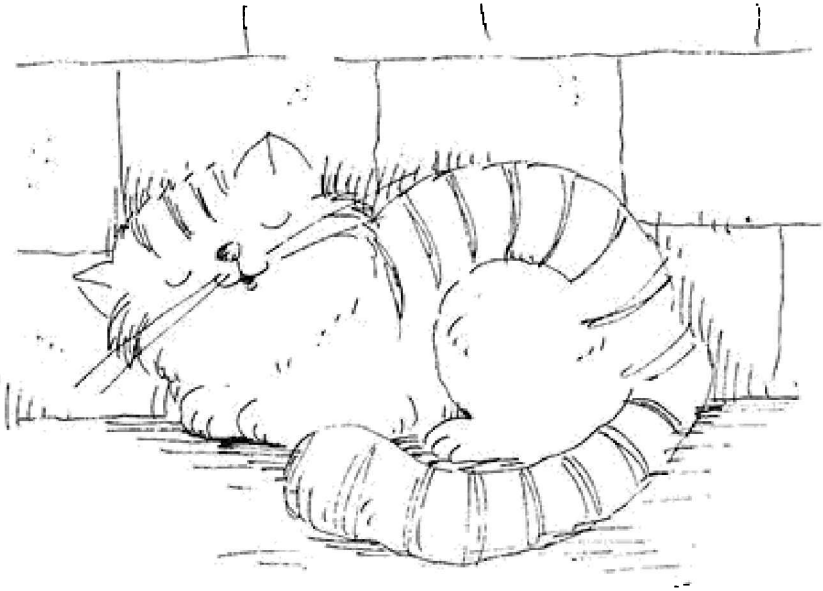
Rabbimizi güzelce andığımız ve bize bunca nimetleri veren Allah’ı unutmadığımız için sevinirler. Ama nasıl bu kadar iten dualar ettiğimizi pek anlayamazlar... Çünkü melekler açlığı bilmedikleri gibi, doymanın tadını da bilemezler...

Bu yüzden acıkmak ve yiyeceklere muhtaç olmak, Rabbimizi tanımak konusunda bizi meleklerdentelere taşıır.

Melekler de bilir Allah Rezzak’tır, ama biz daha iyi biliriz...

Bizim “hamd olsun” dememiz, meleklerin “hamd olsun” demesine benzemez...

Açlığı da biz biliriz çünkü,—hamd olsun— doymayı da...

Fakat bunca leziz nimeti, Allah'ın adını anmadan kurulduğu sofralarda, O'nun adını anmadan yer içer ve şükretmeyi aklından bile geçirmeden kalkıp gidenler; meleklerden öne geçmeyi bırak, tatlı mırımlarla Rabbine hamd edip şükreden bir kedicik kadar bile olamazlar...

Melekleri geçemeyecekleri, gibi hayvanlardan bile geriye düşerler...

“Yazık sana!” der melekler. “Onca leziz nimeti yedin, içtin, yuttun da, Rabbini bir kez olsun anmadın! Vay, ne nankör kimseymişsin...”

Allah'ın güzel isimlerinden bir tanesi de ŞAFİ'dir.

Şafi, her türlü hastalıklara şifa veren, iyileştiren demektir.

Melekler elbette Allah'ın bir isminin de Şafi olduğunu gayet iyi bilirler...

Ama bizim kadar iyi bilemezler.

Çünkü hastalık nedir, onu bilmezler...

Bizim başımız ağrır, bizim dişimiz sızlar, bizim karnımız sancır, biz düşeriz; düştüğümüzde bizim dizimiz yara olur...

Türlü türlü hastalıkları da biz çekeriz; Allah türlü türlü sebepler eliyle şifayı da bize verir..

Melekler de bilir Allah Şafi'dir. Ama biz, daha iyi biliriz...

İşte hastalıklar, bizi Rabbimizi tanımakta meleklerden böylece bir adım daha ötelere taşır...

Tabii, kendisini ameliyat eden doktorlara teşekkür eden, ama asıl şifa veren Allah'a hiç hamd etmeyen adamlar gibi olursak,

“Tuh sana!” der melekler.

“Allah sana şifa verdi de, bir kez olsun şükretmedin ha..!”

Günah da bize, tevbe de...

Daha önce de söylediğim gibi meleklerle bizim aramızdaki en büyük fark, onların günahsız ve tamamen masum olmalarıdır...

Birisine “melek gibi” derken, biz meleklerin bu masum ve günahsız hallerini kastederiz.

İşin doğrusu bu sıfat, aramızda en çok bebeklere ve küçük çocuklara yaraşır...

Çünkü günahsız ve tamamen masum olan sadece onlardır...

Geriye kalanımızın küçük büyük hataları, günahları vardır mutlaka...

İnsanoğlu çabuk aldanır..

Eli kayar, gözü kayar, ayağı kayar, dili kayar, aklı karışır...

Beşer, şaşar yani...

“Beşer ne demek?”

İnsan demek...

Evet insan aldanır ve bu kadar kolay aldanabilen bir insanın, meleklerle kıyas edildiğinde durumu hiç de parlak görünmez...

Fakat Allah, bu aldanıp duran, ayağı kayıp düşen kullarına öyle bir imkân vermiştir ki, eğer o imkânı kullanabilirse melekleri geçebilir...

“Günah işleyerek mi!?”

Hayır! Af dileyerek!

Allah'ın güzel isimlerinden bir tanesi de TEVVAB'tır.
TEVVAB, kullarının tevbelerini kabûl eden demektir.
Allah Tevvab'tır, bilerek bilmeyerek işlediğimiz

günahlardan pişman olup, ettiğimiz bütün tevbeleri kabul eder.

Öyle ki daha önce tevbe ettiğimiz bir günahı aldanıp yeniden işlesek ve tekrar ama samimiyetle bir kez daha tevbe etsek, Allah bizi yine affeder..

Sonra bir kez daha aynı hatalara düşsek, ama ardından bir kez daha pişmanlık ateşi ile yanıp tevbe etsek, Allah bizi yine geri çevirmez..

Ve bu, biz samimiyetle tevbe etmeye devam ettiğimiz sürece böyle devam eder..

“ üphesiz Allah, tevbeyi çok kabûl edendir”

(Hucurat Suresi, 12. ayet)

Melekler de Allah'ın Tevvab ismini bilirler elbette. Onun kullarını nasıl affettiğine şahit olurlar, bizler için Allah'tan af dilerler...

Ama onlar masum ve günahsız oldukları için, Tevvab isminin kıymetini bizim kadar iyi bilemezler..

Önce suç işleyen, sonra annesinin kendisini affetmesi için onun şefkatli kollarına koşup atılan bir çocuk gibi, suçlarımızdan ve kabahatlerimizden dolayı Rabbimizin şefkatine sığınırız...

O'ndan af diler...

O'na yalvarırız...

Kalbimiz hiçbir meleğin hissedemeyeceği duygularla çarpar...

Pişmanlığın acısı, af dilemenin tadına döner...

“....Allah tevbe edenleri de sever.”

(Bakara Sûresi, 222. ayet)

Gözlerimizden iki damla yaş süzülür.

Melekler, “Sübhanallah!” der.

Ve günahından dolayı Rabbinden af dileyen kullara, kimbilir ne kadar gıpta ederler..

Melekler mi, insanlar mı?

Peki ama şimdi kim daha üstün? Melekler mi insanlar mı?

İslam alimlerinin ortak kanaati Allah’a ve Peygamberlerine iman edip, güzelce itaat etmiş ve etmekte olan mümin insanların, meleklerden üstün olduğu şeklindedir.

Bunun en büyük sebebi de, insanların yaptıkları iyiliklerin, ettikleri ibadetlerin, meleklerin iyilik ve ibadetlerinden daha

kıymetli olmasıdır.Neden böyle olduğunu, bu bölümün başında konuşmuştuk...

Fakat bu durum, insanların Allah'ın çok özel kulları olan dört büyük melekten de üstün oldukları anlamına gelmez.

Hız. Cebail, Hız. Mikail, Hız. Azrail ve Hız. İsrail, meleklerin reisleridir ve mümin insanlar, onlardan daha yüksek bir mertebede değildir.

Sadece Peygamberler onlardan üstündür.

Eh! Peygamberler de bizden olduğuna göre, Allah insanlara —elbette mümin olanlara—meleklerden daha çok kıymet veriyor diyebiliriz...

Aslına bakarsan, bizim insan olarak yaratılmamız tek başına meleklerden daha üstün olduğumuz anlamına gelmiyor.

Nasıl bir insan olduğumuz, hayatımızı nasıl yaşadığımız

önemli!

Yaşadığımız hayatla, melekleri geride de bırakabiliriz, hayvanlardan daha aşağı bir seviyeye de düşebiliriz...

Melekler bize imrenir

İnsanların güzel davranışları, iyi amelleri, ibadetleri, Allah'a sevgili birer kul olmaları, günahlardan uzak durmaları, sevap kazandıracak işleri seve seve yapmaları meleklerin çok hoşuna gider...

İnsanları, Allah'ın çok sevdiği kullar olarak görmekten büyük bir lezzet duyar melekler...

Dualarımıza bizlerle birlikte *amin* derler, bizim için Rablerinden af dilerler...

Biz Kur'an okusak, bir ziyafet sofrasına kurulur gibi gelip yanımıza otururlar...

İçimizden biri çiçek açmış bir kiraz ağacını gördüğünde, "Maşaallah! Rabbim ne güzel yaratmış" dese, melekler sevinçten alkış tutarlar...

Birisi bir hasta kardeşini ziyaret etse...

Bir başkası anneciğinin alnına bir öpücük kondursa...

Bir öteki, minnacık bir yetimi sevindirirse...

Uzaktaki bir dostunu Allah rızası için ziyarete gitse birisi...

Melekler memnun olurlar, bu güzel haberleri, birbirlerine anlata anlata kat kat semaları geçip, Rablerine müjdelerler...

Bazı melekler sokakları, yolları dolaşıp, Kur'an okunan, Allah'ın adının çokca anıldığı, iman sohbetleri yapılan evleri arayıp bulurlar

Onlar, Allah'ın gezici melekleridir...

İnsanlardan birkaç arkadaş ve dost, sadece Allah rızası için

bir araya gelip otursalar, birbirlerine Rablerinin isimlerinden, sanatından bahsetseler; Allah'ı daha çok tanıyıp, daha çok sevmek için sohbet etseler; Rablerinin birbirinden güzel sanat eserlerini düşünüp düşündürseler, görüp gösterseler.. melekler onların hallerine imrenirler...

“Allah'ın kitabını okumak ve öğrenmek için Allah'ın evlerinden birinde veya ba ka bir evde bir araya gelen hiçbir topluluk yoktur ki, melekler onları ziyaret ederek etraflarında dönmesinler.

Onlara bir kalp huzuru gelir; onları rahmet sarıp sarmalar.

Ve Allah, meleklerle birlikte onları hayırla anar...” (İbni Mace, Mukaddime:17)

Sevgili Peygamberimiz'in (asm) bizlere haber verdiğiğine göre o melekler şöyle derler:

“Ya Rabbi! u anda Senin kullarından bazılarının yanındayız.

Onlar, Senin kitabını okumakta, Senin peygamberine salat ve selam getirmekte ve Senin büyüklüğünü birbirleri arasında konu up durmaktalar!”

Elbette kullarının o sırada ne yaptıklarını herkesten iyi bilen Allah, meleklerinin de bu güzel manzaraya şahit olması üzerine şöyle buyurur:

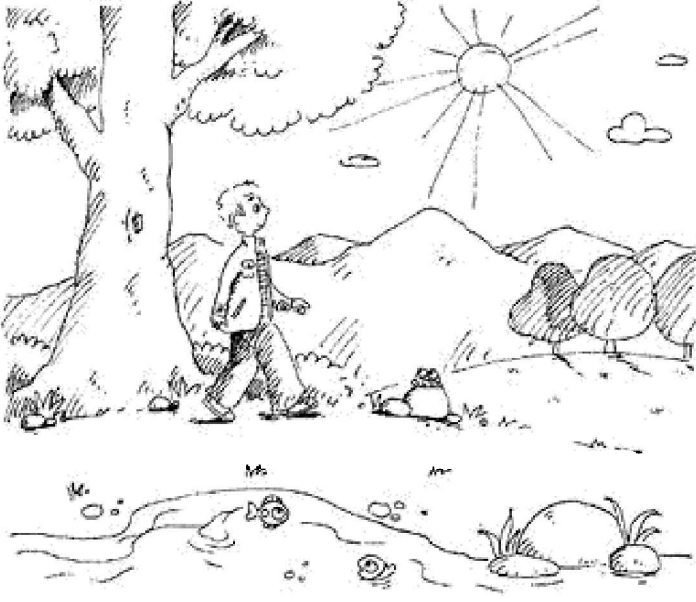
“Onları rahmetimle çepeçevre ku atın, onların arasında bulunan asla talihsiz olmaz.”

(Buharî, Da'avat, 67; Müslim, Zikr, 35)

Bana sorsalardı...

Melekler konusundaki bu uzun sohbetimizin sonlarına doğru yaklaşırken, bir melek değil de bir insan olmanın en güzel tarafına değinmeyi unutmayacağımı tahmin etmişsindir...

Ben şimdiki ben değil de, başka bir şey olsaydım.

Ne insan, ne de bir melek, bambaşka bi şey...

Ve bana sorsalardı, “İnsan mı olmak istersin yoksa melek mi?”

Ben de sorardım:

- Allah’ın yarattığı kulları içinde O’na en sevgili olan kimdir?

- Selamın en güzeli onun üzerine olsun Muhammed Mustafa’dır (asm). O bütün Peygamberlerin reisi ve

Rabbimiz'in habibi'dir. Yani yarattığı herkesten daha çok sevdiği'dir...

– Peki o insan mıdır, yoksa bir melek midir?

– İnsandır.

– Öyleyse ben de insan olmak istiyorum. Onun yaşadığı dünyada yaşamak, onun ciğerlerine çektiği havayı solumak, onun içtiği sulardan içmek, onun ayaklarının bastığı kıtalarda izlerinin peşi sıra yürümek istiyorum...

O nasıl yaşamış öğrenip, onun gibi yaşamak istiyorum...

Neye sevinmiş, neye kızmış, neye gülmüş neye ağlamış..?

Nasıl ibadet etmiş, nasıl yatmış, nasıl yürümüş..?

Yemeğini nasıl yemiş, söze nasıl başlamış, nasıl konuşmuş..?

İlk bahar yağmurları yağdığında ne yapmış..?

Çocukları nasıl sevmiş, dost ve arkadaşlarına nasıl davranmış..?

Ben hepsini bilmek ve—selamların en güzeli O'nun üzerine olsun—ona benzemek istiyorum...

Çünkü bir kimse birini severse, ona benzeyeni de, benzediği için sever.

O yüzden ben de insan olmayı istiyorum ki, ona benzeyeyim...

Belki Allah, onun gibi bir insan olduğum için ve ona benzemeye çalıştığım için beni de sever...

Evet evet! Ben Allah'a insan bir kul olmak ve O'nun sevgili Peygamberine (asm) ümmet olmak istiyorum, melek olmak istemiyorum...

Bana sorsalardı, işte böyle derdim.

Ben melekleri seviyorum. Onları kendime dost ve kardeş

biliyorum. Onların da beni kendilerine dost ve kardeş bildiklerini ümid ediyorum...

Ve beni bir melek değil de, bir insan olarak yaratan, sonra da Sevgili Peygamberimiz'e (asm) ümmet olmayı nasip eden Rabbime, hiçbir meleğin edemeyeceği şekilde hamd ediyorum...

[1]- “Bizi yediren içiren ve bizi Müslümanlardan kılan Allah’a hamdolsun.”